

นิทาน

“ทำดี ตามคำ พ่อ”

นิทานปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม
และพัฒนาการเรีงhuriสำหรับเด็กและเยาวชน
อันเนื่องมาจากพระบรมราชวาท



ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม)
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)



ที่ รล ๐๐๐๔.๒/๔๔๓๑

สำนักราชเลขาธิการ
พระบรมมหาราชวัง กทม. ๑๐๒๐๐

พฤษภาคม ๒๕๕๒

เรื่อง พระราชทานพระบรมราชานุญาต

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังงานดินเชิงคุณธรรม
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

อ้างถึง หนังสือที่ ศพธ ๐๔/๔๔๖ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๒

ตามที่ท่านได้มีหนังสือขอให้ นำความกราบบังคมทูลพระกรุณา ขอพระราชทาน
พระบรมราชานุญาตเชิญพระบรมฉายาลักษณ์ ภาพพระราชกรณียกิจ พระบรมราโชวาท
พระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสคัดตัดตอน ตามสำเนาที่แนบไป ไปลงพิมพ์ในหนังสือ
"ทำดีตามรอยพ่อ" และ "ทำดีตามคำพ่อ" รวม ๖,๐๐๐ เล่ม สำหรับมอบแก่เยาวชน
โรงเรียน ประชาชนทั่วไป และหน่วยงานต่าง ๆ ความแจ้งอยู่แล้ว นั้น

พระราชทานพระบรมราชานุญาต

Limlin อ่อนกอ.

(นายประสพโชค อ่อนกอ)

ผู้ช่วยราชเลขาธิการ ปฏิบัติราชการแทน
ราชเลขาธิการ

กองข่าว

โทร. ๐๒ ๒๒๐ ๘๒๐๐ ต่อ ๓๔๐๕

โทรสาร ๐๒ ๒๒๐ ๘๓๒๒

เว็บไซต์ : www.ohmpps.go.th

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศูนย์คุณธรรม.

ทำดีตามคำพ่อ.--กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
สำนักบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน), 2552.

74 หน้า.

1. นิทาน. I. ชื่อเรื่อง.

398.2

ISBN 978-974-93308-4-5

ทำดีตามคำพ่อ

สิ่งพิมพ์อันดับที่

: ๓/๒๕๕๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑

: พฤษภาคม ๒๕๕๒

จำนวนพิมพ์

: ๓,๐๐๐ เล่ม

ผู้จัดพิมพ์เผยแพร่

: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)
๖๘/๑๖-๑๗ อาคารวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล (CMMU)
ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๖๔๔ ๙๙๐๐ โทรสาร ๐ ๒๖๔๔ ๔๙๐๑
Website: <http://www.moralcenter.or.th>, <http://dl.moralcenter.or.th>

ผู้พิมพ์

: บริษัท พิมพ์ดี จำกัด
๒๑/๒๓๒-๔ หมู่ ๘ ซอยคลองหนองใหญ่ ถนนวงแหวน
แขวงบางแค เขตบางแค กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๓ ๒๖๙๔-๗ โทรสาร ๐ ๒๘๐๓ ๔๔๐๑

คำปรารภ

ตลอดระยะเวลา ๖๒ ปีที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงครองราชสมบัติด้วยทศพิธราชธรรมอันก่อให้เกิดความสงบสุขแก่ประชาชนชาวไทย ทั้งได้พระราชทานหลักคิดในการครองตน ครองงาน และครองชีวิต ที่มีคุณค่ายิ่งสำหรับปวงชนชาวไทยในโอกาสต่างๆ เสมอมา ซึ่งสมควรที่ประชาชนชาวไทยทุกคนจะน้อมนำมายึดถือปฏิบัติเป็นวิถีชีวิต เพื่อความเจริญก้าวหน้าในการดำรงชีวิต และก่อให้เกิดความมั่นคง มั่งคั่ง และความสุขในสังคมชาวไทยอย่างยั่งยืน

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม ได้พิจารณาว่า การรวบรวมพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่นำเสนอสู่สาธารณะ เพื่อเผยแพร่ให้ประชาชนชาวไทยยึดถือปฏิบัตินั้น ส่วนใหญ่นำเสนอในรูปแบบของเอกสารที่เป็นทางการ อันอาจจะไม่เป็นที่น่าสนใจสำหรับเด็กและเยาวชนที่จะเป็นพลังของแผ่นดินในอนาคต จึงได้จัดทำประมวลพระบรมราโชวาทในรูปแบบของนิทานภาพสอนคุณธรรมความดี เพื่อให้บิดามารดา ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ สามารถนำไปปลูกฝังสั่งสอนให้กับเด็กและเยาวชนในแต่ละคุณธรรมความดีได้สะดวกยิ่งขึ้น โดยให้ชื่อว่า **“ทำดีตามคำพ่อ”**

นิทานภาพ **“ทำดีตามคำพ่อ”** ที่ท่านถืออยู่นี้ เป็นนิทานภาพคุณธรรมความดีสำหรับเด็กและเยาวชน อันเนื่องมาจากพระบรมราโชวาท ๑๐ องค์ ซึ่งนำเสนอหลักการทำความดีมีคุณธรรม จริยธรรม ที่สะท้อนสาระตามพระบรมราโชวาท ด้วยการผสมผสานกลวิธีเล่าเรื่อง ที่นำความเพลิดเพลินมาสู่ผู้อ่าน

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นิทานภาพ **“ทำดีตามคำพ่อ”** จะเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ของบิดามารดา ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ ในการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมให้กับเด็กและเยาวชน ซึ่งจะเป็นส่วนสำคัญในการสร้างพลังแผ่นดินให้กับประเทศ และเป็นการแสดงกตัญญูทศเวทิตาจิตสนองพระมหากรุณาธิคุณ ล้นเกล้าล้นกระหม่อมที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงมีต่อพวกเรา ปวงชนชาวไทยในโอกาสเดียวกันด้วย

พลอากาศเอก



(วีรวิท คงศักดิ์)

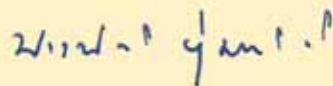
ประธานอนุกรรมการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม

คำนำ

เด็กและเยาวชนเป็นกำลังสำคัญของชาติ การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ จำเป็นต้องมีบุคคลที่มีคุณภาพ หากบุคคลไม่มีคุณภาพ การพัฒนาในแต่ละด้านก็ไม่อาจสำเร็จลุล่วงได้ ซึ่งการเป็นบุคคลที่ดีมีคุณภาพ จะต้องมีการวางรากฐานสำคัญตั้งแต่เป็นเด็กหรือเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นด้านโภชนาการ สิ่งแวดล้อม การอบรมเลี้ยงดู กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา รวมทั้งได้รับการปลูกฝัง บ่มเพาะ ในเรื่องคุณธรรม จริยธรรม เพื่อหล่อหลอมให้เด็กและเยาวชนเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและเป็นคนดีของสังคม

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ได้ทรงตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาเด็กและเยาวชน ดังจะเห็นได้จากแนวพระราชดำริในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ที่พระราชทานผ่านพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสในโอกาสต่างๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงน้ำพระราชหฤทัยที่ทรงห่วงใยต่อเด็กและเยาวชนไทยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรมตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เติบโตอย่างมีคุณภาพควบคู่ไปกับความดีมีคุณธรรม จึงได้ประมวลพระบรมราโชวาทอันเกี่ยวกับวัยเด็ก มาจัดพิมพ์ในรูปแบบของนิทานภายใต้ชื่อ นิทาน **“ทำดีตามคำพ่อ”** ซึ่งเป็นการน้อมนำสาระของพระบรมราโชวาทมาเป็นหลักในการให้ข้อคิดและแนวทางปฏิบัติ เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถอ่านเข้าใจได้ง่าย เพลิดเพลิน และน้อมนำหลักคิดไปปฏิบัติในการดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสม อันจะเป็นประโยชน์และสิริมงคลยิ่งกับชีวิต ที่สำคัญยังช่วยบ่มเพาะและปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ให้เกิดขึ้นในตัวเด็กและเยาวชน ซึ่งจะหล่อหลอมให้เติบโตเป็นคนดีมีคุณธรรมของสังคมและประเทศชาติต่อไป

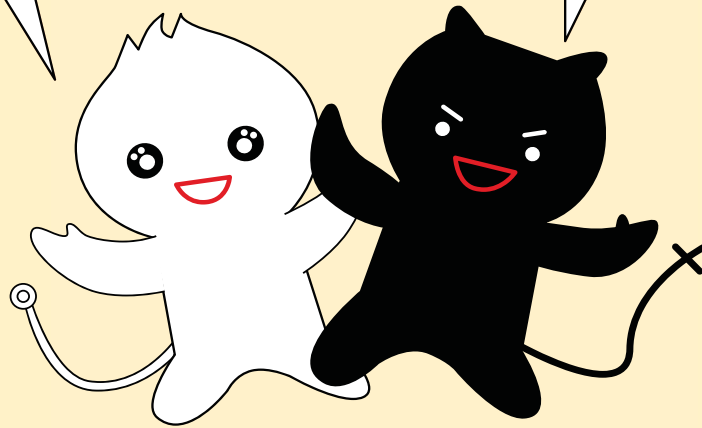


(นางสาวนราทิพย์ พุ่มทรัพย์)

ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

ผมชื่อ "ดี" ครับ

สวัสดีผม "ดีจว" ครับ



สารบัญ

	หน้า
คำปรารภ	ก
คำนำ	ข
สารบัญ	ง-จ
พระบรมราชาวาท	๙
นิทานเรื่อง สมบัติของคุณปู่	๑๐
พระบรมราชาวาท	๑๕
นิทานเรื่อง น้ำใสกับใบข้าว	๑๖
พระบรมราชาวาท	๒๑
นิทานเรื่อง ตันกล้าคนใหม่	๒๒
พระบรมราชาวาท	๒๗
นิทานเรื่อง ก้อนหินวิเศษ	๒๘
พระบรมราชาวาท	๓๓
นิทานเรื่อง เมืองมีระเบียบ	๓๔

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
พระบรมราชาธิราช นิทานเรื่อง แม่ครัวคนใหม่กับผู้ช่วย	๓๙ ๔๐
พระบรมราชาธิราช นิทานเรื่อง ลูกสาวพ่อค้าผู้ซื่อสัตย์	๔๕ ๔๖
พระบรมราชาธิราช นิทานเรื่อง หุ่นยนต์ของก้อง	๕๑ ๕๒
พระบรมราชาธิราช นิทานเรื่อง หนูโหน่งกับกล้วยดี	๕๗ ๕๘
พระบรมราชาธิราช นิทานเรื่อง แก้วใสคนใหม่	๖๓ ๖๔

“...หนังสือเป็นการสะสมความรู้และทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์
ได้สร้างมาทำมาคิดมาแต่โบราณกาลจนทุกวันนี้ หนังสือจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ
เป็นคล้าย ๆ จhanaการความรู้และเป็นอมสิน เป็นสิ่งที่จะทำให้มนุษย์
ก้าวหน้าได้โดยแท้...”

พระบรมราชาวาท พระราชทานแก่คณะสมาชิกห้องสมุดทั่วประเทศ ในโอกาสที่เข้าเฝ้า
ทูลละอองธุลีพระบาท ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา วันพฤหัสบดี ที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๔



นิทานเรื่อง

สมบัติของคุณปู่



ปิดเทอมหน้าร้อนปีนี้ เพชร พลอย และแพร สามพี่น้องต้องมาพักอยู่กับคุณปู่ และคุณย่าที่อำเภอเล็กๆ ทางภาคเหนือ เนื่องจากคุณพ่อของพวกเขาไม่สบายต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ส่วนคุณแม่ก็ต้องทำงานในตอนกลางวันและไปเฝ้าคุณพ่อในตอนกลางคืน จึงไม่มีเวลามาดูแลพวกเขา

บ้านของคุณปู่คุณย่าเป็นบ้านไม้หลังใหญ่ที่มีห้องหับมากมาย คุณปู่พาเด็กๆ สํารวจห้องต่างๆ จนกระทั่งถึงห้องหนึ่ง คุณปู่บอกว่า “นี่เป็นห้องเก็บสมบัติที่มีค่าของปู่”

เด็กทั้งสามได้ยินดังนั้นก็จินตนาการกันไปว่า ในห้องนี้คงจะเต็มไปด้วยสมบัติประเภทแก้วแหวนเงินทอง แต่เมื่อคุณปู่ดึงประตูห้องให้เปิด้าออก สิ่งที่คุณปู่ พลอย และแพรเห็นก็คือ หนังสือ หนังสือ และหนังสือ ห้องนี้เต็มไปด้วยหนังสือมากมาย หลายชนิดวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบจรดเพดานห้อง

“โอ้โฮ! มีแต่หนังสือเต็มไปหมดเลย” พลอยอุทานด้วยความตื่นเต้น

“หลานอยากอ่านหนังสือเล่มไหนก็เอาไปอ่านได้เลยนะ เมื่ออ่านเสร็จแล้วก็เอามาคืนที่เดิมด้วยล่ะ” จากนั้นคุณปู่ก็พาไปยังห้องอื่นๆ ต่อ

เมื่อสำรวจบ้านคุณปู่ครบทุกห้องแล้ว เพชรก็ชวนน้องทั้งสองไปเดินสำรวจรอบๆ หมู่บ้าน แต่พลอยติดใจหนังสือในห้องคุณปู่ จึงขออ่านหนังสืออยู่ที่บ้าน พลอยชอบอ่านหนังสือมาก เธออ่านหนังสือทุกประเภท เพราะนอกจากจะสนุกไปกับเรื่องราวต่างๆ แล้วเธอยังได้รับความรู้อีกมากมาย

ตั้งแต่มาอยู่บ้านคุณปู่พลอยก็ได้อ่านหนังสือเพิ่มขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก พลอยชวนพี่เพชรกับน้องแพรวมาอ่านหนังสือด้วยกัน แต่ทั้งสองอยากไปเดินเล่นมากกว่า

พลอยจึงไม่คะยั้นคะยออีก ขณะที่พลอยกำลังอ่านหนังสือ

เพลินๆ ก็ได้ยินเสียงน้องแพรวร้องตะโกนว่า

“ช่วยด้วย พี่เพชรโดนผึ้งต่อย...ช่วยด้วยค่ะ”

พลอยจึงรีบวิ่งออกไปตามเสียงของน้องแพรว และเห็น



พี่เพชรนอนร้องโอดโอยอยู่ เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็เห็นว่าตามใบหน้าและแขนมีจุดสีแดงๆ ที่เกิดจากการถูกผึ้งต่อย และเจ้าจุดที่ว่านี้ก็เริ่มบวมมากขึ้นทุกที

“ทำไมพี่เพชรถึงโดนผึ้งต่อยได้ล่ะ” พลอยถามน้องแพรวที่ยืนร้องไห้เพราะสงสารพี่ชาย

“ก็พี่เพชรจะเก็บดอกไม้ไปฝากพี่พลอย ก็เลยถูกผึ้งต่อยเอาน่ะสิ”

“โอ้ น่าสงสารจัง พี่เพชรอดทนหน่อยนะ เดี่ยวพลอยวิ่งไปเอากล่องยาที่บ้านก่อน”

สักพักพลอยก็วิ่งกลับมาพร้อมกล่องยาและกัญแจ พลอยเห็นแพรวทำหน้าสงสัย จึงอธิบายให้น้องสาวฟังว่า

“กัญแจนี้เอาไว้กัดเหล็กในของผึ้ง เพราะพิษของผึ้งอยู่ที่เหล็กใน จึงต้องเอาเหล็กในออกจากบริเวณที่โดนต่อยอย่างรวดเร็วที่สุด โดยใช้กัญแจที่มีรูตรงปลายครอบจุดที่ถูกต่อย แล้วกดลงให้เหล็กในไหล ค่อยๆ จับเหล็กในทางปลายแล้วดึงออก อย่าพยายามแคะเพราะเหล็กในอาจหักฝังคาอยู่ในเนื้อได้ พอเอาเหล็กในออกมาได้แล้วค่อยทายาหรือประคบด้วยน้ำแข็ง เมื่อวานพี่อ่านหนังสือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องนี้พอดีนะ”



“เธอ ดีจังเลยนะ หนังสือนี้มีประโยชน์จริงๆ ถ้าเราไม่รู้วิธีการปฐมนิเทศบุคคลที่ถูกฝังต้อย พี่เพชรคงต้องแย่งแย่งเลย พรุ่งนี้แพร่ไปอ่านหนังสือกับพี่พลอยด้วยดีกว่า”

“พี่อ่านด้วย” เพชรพูดขึ้นหลังจากที่อาการปวดทุเลาลงแล้ว

คุณย่าได้ยินเสียงของแพร่ก็เลยเรียกคุณปู่ออกมาดู

คุณปู่บอกว่า “ปู่ดีใจที่หลานสามารถแก้ปัญหาและช่วยเหลือผู้อื่นได้ เห็นไหมล่ะว่าหนังสือเป็นคลังความรู้ที่มีค่า หากเรารู้จักเลือกอ่านหนังสือที่ดีมีประโยชน์และนำความรู้มาใช้ ก็จะสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้เหมือนอย่างพลอยนี่แหละ”

คุณย่าซึ่งฟังคุณปู่พูดอยู่ใกล้ๆ ก็ยื่นสมุดเล่มเล็กๆ ให้หลานๆ พลางบอกว่า

“นี่จะหลานๆ... สมุดบันทึกนี้ยาให้ไว้เก็บสมบัติของคุณปู่ นอกเหนือจากที่จดจำ... เมื่ออ่านพบสิ่งใดที่ดีมีประโยชน์ก็บันทึกไว้ เพื่อจะได้ใช้ประโยชน์ในภายหน้านะ”

ใกล้จะถึงวันเปิดเทอม เด็กทั้งสามก็ได้รับข่าวดีจากคุณแม่ว่าคุณพ่อหายป่วยแล้ว และจะมารับกลับบ้าน

เมื่อกลับมาบ้านคุณแม่ก็สังเกตเห็นว่าเพชรและแพร่เปลี่ยนไปมาก เมื่อไหร่ที่มีเวลาว่าง สามพี่น้องจะหาหนังสือมานั่งอ่านด้วยกัน แถมยังคอยบันทึกสิ่งต่างๆ ใส่สมุดเล่มเล็ก จึงโทรไปถามคุณปู่ “สวัสดิ์คะคุณพ่อ เกิดอะไรขึ้นกับเด็กๆ คะ ตั้งแต่กลับมาจากบ้านคุณพ่อลูกๆ ของพิมก็กลายเป็นนอนหนังสือไปทั้งสามคนเลย”

คุณปู่หัวเราะหึหึ แล้วพูดว่า “เป็นอย่างนั้นหรือ อาจเป็นเพราะสมบัติที่พ่อยกให้พวกเด็กๆ ก็ได้ล่ะ”

“สมบัติอะไรหรือคะ” คุณแม่ถามด้วยความสงสัย

“พิมไปถามลูกๆ เองก็แล้วกัน คราวหน้าถ้าพิมมาพ่อจะให้พิมดูสมบัติของพ่อว่างๆ ก็พาเด็กๆ มาเที่ยวอีกนะ”

เปิดเทอมใหม่ เพชร พลอย และแพร่ต่างก็ตั้งใจเรียนอย่างขยันขันแข็ง หากมีเวลาว่างพวกเขาก็จะอ่านหนังสือ ทั้งหนังสือเรียนและหนังสืออื่นๆ เมื่อผลการสอบของเทอมแรกออกมา ปรากฏว่าสามพี่น้องมีผลการเรียนที่ดีขึ้นมาก คุณพ่อคุณแม่จึงให้รางวัลด้วยการพาสามพี่น้องไปเที่ยวทะเล และหนังสือที่เด็กๆ อยากรได้อีกคนละ ๑ ชุด

แง่คิด สะกิดต่อม(ทำ)ดี



ในวัยเด็ก คนมีความว่องไวทางสมองสูง สามารถรับทราบ
และจดจำได้รวดเร็ว ถ้าพยายามเล่าเรียนวิชาความรู้ พยายามสังเกต
พิจารณาสิ่งต่าง ๆ พยายามฝึกหัดตนให้มีเหตุผล มีระเบียบ
มีความดี ก็จะติดเป็นนิสัย และสามารถนำออกมาใช้ได้โดยถูกต้อง
ช่วยให้เกิดความสุข ความสำเร็จ และความรุ่งเรืองแก่ตน
ได้อย่างแน่นอนในวันข้างหน้า.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๑๖

พระบรมราโชวาท สำหรับพระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือ “วันเด็ก”



นิทานเรื่อง

น้ำใสกับใบข้าว



น้ำใสกับใบข้าวเป็นพี่น้องฝาแฝดชาย น้ำใสแฝดผู้พี่เป็นเด็กช่างจดช่างจำ และชอบสังเกต ส่วนใบข้าวแฝดผู้น้องไม่ค่อยสนใจสิ่งรอบข้าง วันๆ จดจ่ออยู่แต่หน้าจอโทรทัศน์

เช้าวันเสาร์วันหนึ่ง ทั้งสองต้องไปเดินป่ากับชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติ คุณครูสุชาติจึงให้น้ำใสกับใบข้าวและเพื่อนอีก 3 คนอยู่กลุ่มเดียวกัน พร้อมทั้งมอบหมายให้ใบข้าวเป็นหัวหน้ากลุ่ม

“กลุ่มเอมีน้ำใส ใบข้าว ผักกาด ต้อยติ่ง และหนูเล็ก ให้ใบข้าวเป็นหัวหน้ากลุ่มนะ” ครูสุชาติบอกกับใบข้าว

“คะ คะ คร้าบ” ใบข้าวรับคำด้วยความมุงง

“ฉันไม่อยากเป็นหัวหน้ากลุ่มเลย ฉันอยากเดินเล่นเฉยๆ
ไม่ต้องทำงาน” ไบซ่าวบ่นกับน้ำใส

“ทำไมล่ะ น้าภูมิใจออกที่ได้เป็นหัวหน้ากลุ่ม แล้วเธอก็
ไม่ต้องทำอะไรมากนัก แค่คอยสังเกตและจดจำสิ่งต่างๆ ระหว่างทาง
เอาไว้ เราจะได้ไม่หลงทางไง” น้ำใสแนะนำ



“หึ! ไม่เห็นจะสนุกเลย ฉันอยากดูทีวีที่บ้านมากกว่า วันนี้มีการ์ตูนเรื่องโปรด
ของฉันด้วย” ไบซ่าวโต้ตอบ

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงครูสุชาติบอกเด็กๆ ว่า

“นักเรียนทุกคนออกเดินทางได้แล้ว โดยใช้แผนที่ซึ่งอยู่กับหัวหน้ากลุ่ม และ
อย่าลืมบันทึกสิ่งที่ได้พบเห็นด้วยนะ แล้วค่อยกลับมาเจอกันที่นี้ตอนเที่ยง”

เด็กๆ แต่ละกลุ่มออกเดินทางสำรวจป่าตามเส้นทางที่ครูมอบหมาย

ขณะที่เดินไปในป่า ไบซ่าวไม่สนใจสังเกตสิ่งใด ในใจนึกถึงแต่การ์ตูนเรื่องโปรด

“ป่านี้มีการ์ตูนกำลังฉายอยู่แน่เลย ถึงตอนไหนแล้วนะ...อยากดูจังเลย” ไบซ่าว
บ่นพึมพำกับตัวเอง

ส่วนน้ำใสสนใจจดจำต้นไม้และใบไม้ที่แปลกตา พร้อมทั้งเส้นทางที่เดินผ่านมา
ได้อย่างแม่นยำ

“เดินเข้าป่าแล้วเจอต้นสักต้นใหญ่ แล้วก็เลี้ยวซ้ายไปประมาณ ๕๐ เมตร จะเจอ
กอไผ่กอใหญ่ แล้วเลี้ยวขวาผ่านกอหญ้าที่มีดอกสีม่วงๆ แล้วเลี้ยวขวาอีกครั้งก็จะถึง
จุดหมายปลายทาง” น้ำใสเดินไปพร้อมกับสำรวจสองข้างทางอย่างตั้งใจ

ส่วนเพื่อนๆ ในกลุ่มต่างสนใจจดบันทึกสิ่งที่พบเห็นระหว่างทาง ไม่ว่าจะเป็น
ต้นไม้ออกไม้ชนิดต่างๆ ซึ่งมีชื่อบอกไว้ทุกต้นจนถึงที่หมาย

เมื่อถึงเวลาเดินทางกลับ

“กลับกันได้แล้วพวกเรา ใกล้จะเที่ยงแล้ว” น้ำใสชวนเพื่อนๆ

“ใช่ๆ ไบซ่าวจำทางกลับได้ใช่ไหม นำทางเลยนะ” ผักกาดบอกกับไบซ่าว

“เอ่อ...จะ...จะ...จำได้ จำได้อยู่แล้ว มาๆ ตามฉันมา” ไบซ่าวตอบด้วยน้ำเสียง
ไม่มั่นใจ พลังค้นหาแผนที่ในกระเป๋า



ครั้นเมื่อเดินผ่านกอหญ้าที่มีดอกสีม่วง ไบซ่าวเริ่มไม่แน่ใจว่าจะพาเพื่อนเดิน
เลี้ยวซ้ายหรือเลี้ยวขวาดี

“เอ๊ะ ตอนเข้ามาเราเลี้ยวไปทางไหนนะ” ไบซ่าวนึกในใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจ
พาเพื่อนเดินเลี้ยวขวาไป น้ำใสที่เดินตามหลังมาจึงทักขึ้น

“ไบซ่าว เราต้องเลี้ยวซ้ายสิ ฉันจำตรงนี้ได้” น้ำใสว่า

“อ้าวเหอ ขอโทษฉันลืมไป” ไบซ่าวแก้ตัว

“ทำไมเธอไม่ดูแผนที่ล่ะไบซ่าว” ผักกาดถามด้วยความสงสัย

“เอ่อ...ฉัน...ฉันจำได้ ไม่ต้องดูหรอก” ไบซ่าวตอบแบบอึ้ง

เมื่อเดินผ่านกอไผ่กอใหญ่ ก็เจอทางแยกอีกครั้ง คราวนี้ไบซ่าวพาเพื่อนเลี้ยวไป
ทางขวา น้ำใสจึงเอ่ยทักอีกครั้ง ทำให้เพื่อนคนอื่นๆ เริ่มสงสัยว่าทำไมไบซ่าวไม่นำทาง
ตามแผนที่ พาเพื่อนเดินผิดทางตลอด

“ทำไมเธอไม่ดูแผนที่ล่ะ หรือว่า...เธอทำหายใช่มั้ยไบซ่าว” ต้อยตึงเอ่ยถามขึ้นบ้าง

“ใช่เธอต้องทำแผนที่หายแน่ๆ แล้วไม่ยอมบอกพวกเรา ถ้าเราหลงป่าเธอจะทำ
อย่างไร” หนูเล็กต่อว่าไบซ่าว

“เอ่อ...ฉันขอโทษนะทุกคน ฉันลืมเอาแผนที่มานะ” ไบซ่าวยอมรับหน้าเศร้าและ
รู้สึกสำนึกในความผิดพลาดของตัวเอง

“ไม่เป็นไรนะทุกคน ฉันจำทางได้ ฉันจะพาพวกเธอกลับเอง” น้ำใสบอกกับ
เพื่อนๆ

เด็กๆ ทั้งสี่เดินตามน้ำใสออกไปจนถึงทางออก ทุกคนดีใจที่กลับมาถึงจุดนัดพบ
ได้ทันเวลาในที่สุด ไบซ่าวรู้สึกโล่งใจและนึกขอบคุณความช่างสังเกต ช่างจดจำของ
น้ำใส ทำให้เขาและเพื่อนๆ กลับออกมาจากป่าได้อย่างปลอดภัย

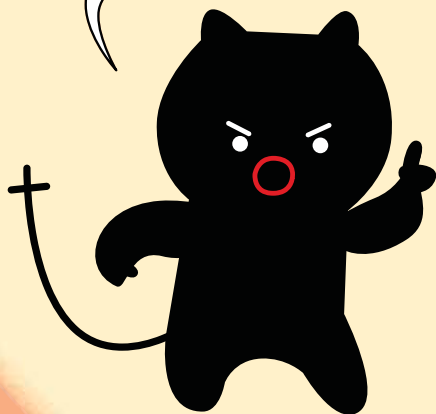
“ต่อไปฉันจะเป็นแบบเธอหน้าใส ฉันจะหัดสังเกตและจดจำสิ่งต่างๆ รอบตัว
เหมือนเธอ” ไบซ่าวกระซิบบอกน้ำใส

ตั้งแต่วันนั้น ไบซ่าวก็เปลี่ยนไปเป็นคนช่างสังเกต จดจำสิ่งต่างๆ อยู่เสมอ และ
มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น ทั้งยังมีผลการเรียนดีสอบได้คะแนนสูงทุกวิชาอีกด้วย

แ่งคิด

สะกิดต่อม(ทำ)ดี

เห็นทีว่า...เดี๋ยวก็น่าจะต้องนัดเป็นคนช่างสังเกต
ช่างจดช่างจำบ้างแล้วล่ะ จะได้เก่งๆ
และช่วยแก้ปัญหาให้เพื่อนๆ ได้เหมือนกับน้ำใสจิงล่ะ



โอโห!
น้ำใสเก่งจังเลย ที่นำทาง
เพื่อนๆ ออกจากป่าได้



เด็กควรขวนขวายหาวิชา พร้อมทั้งฝึกความเป็นระเบียบรู้เหตุรู้ผล
ให้แก่ตัว เพราะวิชาและความเป็นระเบียบนั้นจะช่วยให้คิดถูก ทำถูก
พูดถูก จะทำให้เป็นคนมีอิสรภาพแท้อย่างเต็มเปี่ยม ในวันข้างหน้า.

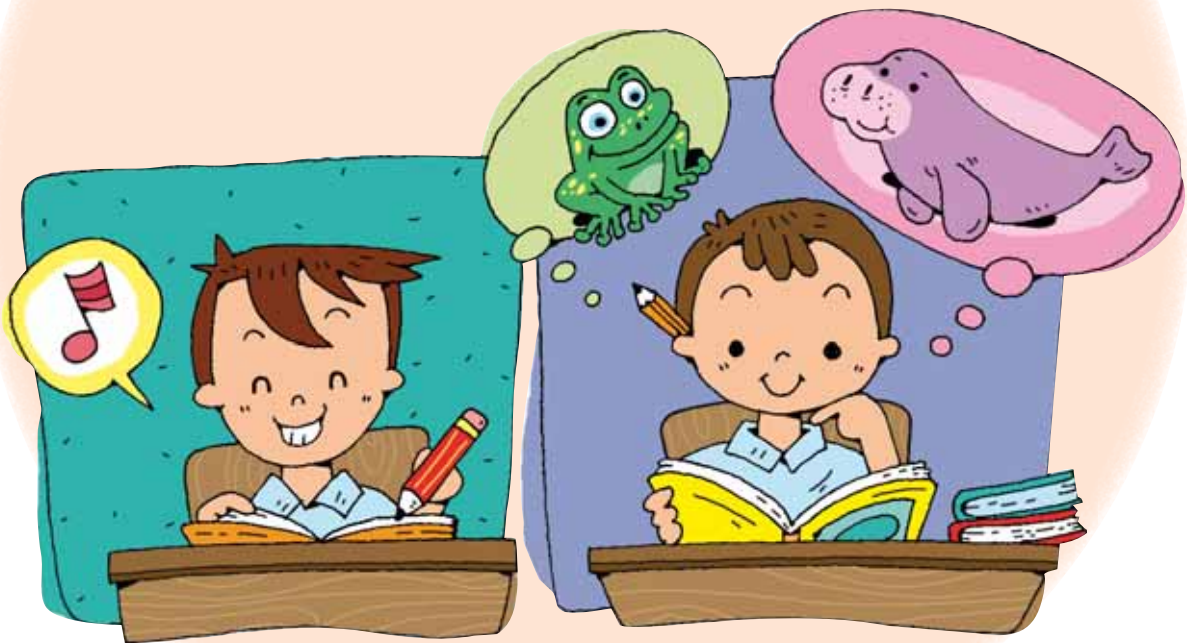
พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๑๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๗

พระบรมราโชวาท พระราชทานเพื่อเชิญลงพิมพ์ในหนังสือ “วันเด็ก” พ.ศ. ๒๕๑๗



นิทานเรื่อง

ต้นกล้าคนใหม่



ณ โรงเรียนแสนสุขวิทยา คุณครูนิภา กำลังมอบหมายให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ค้นคว้าข้อมูลด้วยตัวเองในห้องสมุด

“วันนี้ครูจะให้ให้นักเรียนแต่ละคนจำแนกประเภทของสัตว์ต่างๆ คือ สัตว์ปีก สัตว์น้ำ สัตว์บก และสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำนะจ๊ะ อ้อ...อย่าลืมค้นคว้าข้อมูลในหนังสือให้ดี และก็ตรวจทานให้ละเอียดรอบคอบล่ะ ถ้าใครทำได้ดีครูจะมีรางวัลให้” ครูนิภากล่าวก่อนเดินจากไป

“คะคุณครู” “ครับคุณครู” เด็กๆ ขานรับอย่างพร้อมเพรียงกัน
เมื่อคล้อยหลังครู

“นี่ลูกแก้ว เธอทำได้ก็ซื้อแล้ว” ต้นกล้าเด็กชายจอมแก่นประจำห้องเอ๋อถาม

“ฉันทำได้สองข้อแล้วละ” เด็กชายลูกแก้วตอบพร้อมกับพลิกอ่านข้อมูลจากหนังสือเล่มโตด้วยความกระตือรือร้นที่จะค้นหาคำตอบ

“โอ้...เธอนี้ซักซ้าจริงๆ สู้ฉันก็ไม่ได้ ทำใกล้จะเสร็จแล้ว จะได้ไปวิ่งเล่นซะที”

“ไอ้โฮ ทำไมเธอเก่งจัง เธอรู้จักสัตว์ทุกชนิดเลยเธอ” ลูกแก้วชื่นชมต้นกล้า

“อ้อ...ก็ทำนองนั้นแหละ แต่บางอย่างฉันก็ไม่รู้หรอก เดาๆ เอานะ รับรองฉันเดาถูกหมด เฮ้ย! ไม่ใช่ ตอบถูกหมดแน่ ฮ่า ฮ่า ฮ่า” พุดจาบต้นกล้างก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานด้วยความรีบเร่งเพื่อจะได้เสร็จไวๆ

“อืม กบเธอ ฉันเคยเห็นตอนมันอยู่บนบก ตอนอยู่ในน้ำไม่ยักษ์เคยเห็นซักที มันต้องเป็นสัตว์บกแน่ๆ แล้วพะยูน...พะยูนตัวมันเป็นยังไงนะ เป็นสัตว์ปีกแล้วกันเพราะสัตว์ปีกไม่ค่อยมี ฮี ฮี ฮี” ต้นกล้าพิมพ์คำคนเดียว

“ไชโย...เสร็จแล้ว ลันลันลา” ต้นกล้านำแบบฝึกหัดไปส่งที่โต๊ะครูก่อนใครเพื่อนเสร็จแล้วก็เที่ยวหยอกล้อคนนั้นคนนี้ แต่เมื่อเห็นเพื่อนทุกคนล้วนตั้งหน้าตั้งตาค้นคว้าก็รู้สึกเบื่อ เลยหยิบหนังสือการ์ตูนในกระเป๋ามาอ่านเล่น แล้วก็เผลอหลับไป ขณะที่ลูกแก้วกำลังขะมักเขม้นทำงานอย่างรอบคอบ

“นี่ไง หนังสือเล่มนี้มีเรื่องของกบ...กบเป็นสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ แล้วพะยูนเป็นสัตว์น้ำและอาศัยอยู่ในทะเล” ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง ลูกแก้วจึงทำแบบฝึกหัดเสร็จ

เมื่อคุณครูนิภากลับมาตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียน...

“คนที่ได้คะแนนสูงสุดก็คือ...เด็กชายลูกแก้ว นักเรียนปรบมือให้เพื่อนด้วยจะ” ครูนิภาชื่นชมลูกแก้ว เพื่อนๆ ต่างก็ปรบมือเกรียวกราว

“ทุกคนทำได้ดีมากจะ ครูจะให้รางวัลโดยการให้ไปเล่นที่สนามเด็กเล่นได้” ครูนิภาบอกกับเด็กๆ

“ไชโย” ต้นกล้ากระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ เพราะอยากไปเล่นนอกห้องเรียนใจจะขาด

“ทุกคน...ยกเว้นเด็กชายต้นกล้า” ครูนิภาว่า

“ทำไมล่ะครั้นคุณครู” ต้นกล้าถามครูนิภาด้วยสีหน้างงระคนผิดหวัง

“ก็เพราะว่าเธอทำงานที่ครูสั่งผิดเกือบหมดเลยนะสิ เพราะฉะนั้นเธอจะต้องทำ





แบบฝึกหัดใหม่ทั้งหมดและทำให้ถูกต้องด้วย เข้าใจใหม่จะ” ครูนิภาบอกกับต้นกล้า

“ครับผม” ต้นกล้าจำใจยอมรับอย่างเส้ำๆ ในใจแอบอิจฉาลูกแก้วกับเพื่อนๆ ที่ได้วิ่งเล่นในสนามเด็กเล่นอย่างสนุกสนาน

จนกระทั่งถึงเวลาเลิกเรียน เด็กๆ ทุกคนต่างเก็บกระเป๋ากลับบ้านกันแล้ว แต่ต้นกล้ายังง่วนอยู่กับการทำแบบฝึกหัดด้วยความกังวลเพราะอยากจะกลับบ้านแล้วเช่นกัน

“นี่หนังสือของฉัน ฉันให้เธอยืม” ลูกแก้วกล่าวพร้อมยื่นหนังสือให้กับต้นกล้า แล้วพูดต่อว่า

“หนังสือเล่มนี้มีข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่างๆ เยอะแยะเลย เธออย่าลืมเปิดดูนะ ฉันไปละ” พูดจบลูกแก้วก็เดินจากไป

ต้นกล้ารับหนังสือไว้ด้วยความตื่นตันใจพร้อมกล่าวขอบคุณเพื่อนที่มีน้ำใจ พลังพลิกดูข้อมูลในหนังสือ ในที่สุดต้นกล้าก็ทำแบบฝึกหัดเสร็จ และนำไปส่งครูนิภาที่ห้องพักครู

คราวนี้ครูนิภากล่าวชมต้นกล้าที่ทำงานเป็นระเบียบ และสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง



“อืม...ดีมากต้นกล้า คราวนี้เธอตอบคำถามได้ถูกหมดทุกข้อเลยนะ ถ้ารู้จัก ขวนขวาย...หมั่นเสาะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ไม่อยู่นิ่งปล่อยเวลาให้ผ่านไปอย่างเปล่าประโยชน์ สนใจค้นคว้าข้อมูลและทำงานให้เป็นระเบียบตั้งแต่แรก ป่านนี้ก็คงได้กลับบ้านไปแล้วละ แต่ไม่เป็นไร ถือว่าเธอได้แก้ไขตัวเองแล้วในวันนี้ วันต่อไปก็ขอให้ตั้งใจอย่างนี้นะจ๊ะ”

“ขอบคุณครู” ต้นกล้ารู้สึกดีใจที่ได้รับคำชมจากครูนิภา และตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะต้องขอบคุณลูกแก้วที่ให้ยืมหนังสือ และตั้งใจเรียนเหมือนลูกแก้วด้วย

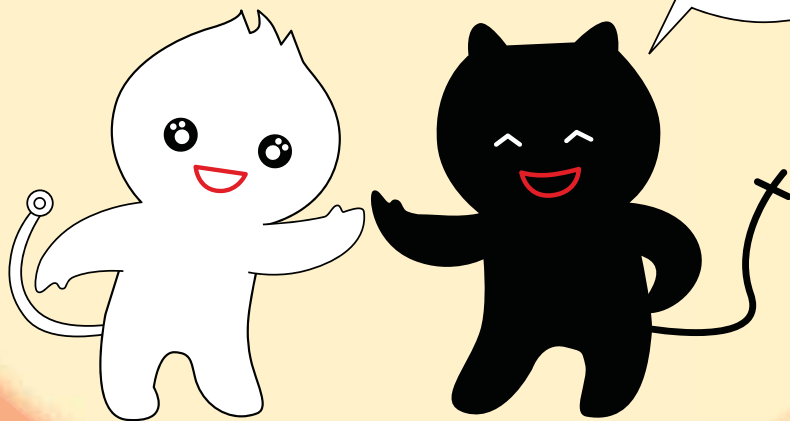
หลังจากวันนั้น ต้นกล้าก็ปรับปรุงตัวเองใหม่ ใส่ใจและรอบคอบกับงานที่ครูมอบหมายให้ทำทุกครั้ง แถมยังทำงานอย่างมีระเบียบวินัย ทำให้ต้นกล้ามีผลการเรียนที่ดีและเป็นที่รักของเพื่อนๆ...

แ่งคิด

สะกิดต่อม(ทำ)ดี

เห็นไหม เห็นไหม...การสนใจวงวาง
หมั้นแสงหาความรู้ไม่ปล่อยให้ผ่านไปโดยเปล่า
ประโยชน์ ส่งผลดีให้กับตัวเองเหมือนชั้นกล้า
เป็นตัวอ่างใจล่ะ

ใช่...ใช่
เราต้องวงวาง
และมีระเบียบวินัย



วัยเด็กเป็นวัยสำคัญสำหรับวางรากฐานเพื่อความสำเร็จ ความเจริญ
และความสุขในชีวิต เยาวชนจึงต้องไม่ปล่อยให้ผ่านไปเปล่า โดยมีได้
ขวนขวายหาความรู้และความดีใส่ตัว เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นการ
ทำลายตนเองทำลายส่วนรวมโดยแท้.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๑๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

พระบรมราโชวาท พระราชทานเพื่อเชิญลงพิมพ์ในหนังสือ “วันเด็ก” พ.ศ. ๒๕๑๘



นิทานเรื่อง

ก้อนหินวิเศษ



ทุกเย็นเมื่อกลับจากโรงเรียน ข้าวโพดจะอ่านหนังสือเพื่อทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาในแต่ละวัน เสร็จแล้วก็จะอ่านหนังสือเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเรียนในวันต่อไป ทำให้ข้าวโพดมีผลการเรียนที่ดีตลอดมา แม้ว่าข้าวโพดจะเป็นเด็กที่ขยันเรียน แต่ในใจลึกๆ ข้าวโพดก็นึกอยากได้ของวิเศษสักชิ้นเพื่อช่วยให้ตนเรียนเก่งขึ้นเหมือนในนิทานที่เคยฟังเมื่อยังเป็นเด็ก

และแล้วช่วงเวลาปิดเทอมใหญ่ที่เด็กๆ ทุกคนรอคอยก็มาถึง สำหรับข้าวโพดก็รอคอยที่จะได้เดินทางไปท่องเที่ยวและเรียนรู้ตามที่ต่างๆ เช่นกัน ปิดเทอมนี้ครอบครัวของข้าวโพดพากันไปเที่ยวทะเล ข้าวโพดสนุกสนานกับการเล่นน้ำทะเล และเดินดูเปลือกหอยที่อยู่ตามชายหาดอย่างตื่นเต้น เด็กชายวาดรูปเปลือกหอยชนิดต่างๆ ไว้ในสมุดบันทึก เพื่อจะได้นำรูปนั้นกลับมาคั่นค้ำว่าเปลือกหอยที่เจอคือหอยอะไรบ้าง

ระหว่างที่ข้าวโพดง่วนอยู่กับการวาดรูปเปลือกหอย เด็กชายแปลกหน้าคนหนึ่ง ก็เดินเข้ามาหาข้าวโพด พร้อมกับถามด้วยความสงสัยว่า

“เธอวาดรูปเปลือกหอยทำไมเธอ ฉันไม่เห็นว่ามันจะสวยตรงไหนเลย” เด็กชายแปลกหน้าเอ่ยถาม ข้าวโพดจึงตอบไปว่า “ฉันก็วาดรูปเอาไว้ พอกลับไปถึงบ้าน ฉันก็จะไปดูในหนังสือว่าเปลือกหอยแบบนี้เป็นเปลือกหอยอะไรไง”

เด็กชายแปลกหน้าได้ยินดั่งนั้นจึงหัวเราะ และบอกกับข้าวโพดว่าตนเองรู้จัก เปลือกหอยทุกชนิด และจำได้หมดโดยไม่ต้องบันทึกก็ให้เสียเวลา เพราะมีก้อนหินวิเศษ ที่ช่วยให้จดจำทุกอย่างได้อย่างรวดเร็ว

“ไม่เชื่อก็ลองซื้อเปลือกหอยตามชายหาด หรือรูปที่เธอ วาดไว้ดูสิ ฉันจะบอกชื่อให้ถูกต้องเลย”

“นี่ไงก้อนหินวิเศษของฉัน” เด็กชายแปลกหน้าแบมืออวด ก้อนหินรูปร่างประหลาดให้ข้าวโพดดู ข้าวโพดรู้สึกตื่นเต้นและนึกอยากได้ ก้อนหินวิเศษนี้บ้าง “ฉันจะหามันได้จากที่ไหน” ข้าวโพดถามด้วยความสนใจ



เด็กชายแปลกหน้าจึงพาข้าวโพดเดินหาก้อนหินตามชายหาด ในที่สุดทั้งคู่ก็เจอ ก้อนหินรูปร่างคล้ายกัน แม้จะแปลกใจอยู่บ้างว่าก้อนหินวิเศษอะไรจะหากันได้ง่ายๆ ตาม ชายหาดอย่างนี้ แต่เมื่อเห็นเด็กชายแปลกหน้าบอกชื่อเปลือกหอยได้อย่างคล่องแคล่ว ข้าวโพดก็ตั้งใจที่จะได้ก้อนหินวิเศษมาช่วยทำให้ตนเรียนหนังสือเก่งขึ้น

“เวลาเธอทำข้อสอบเธอก็ต้องนำมันติดตัวไปด้วย มันจะช่วยให้เธอทำข้อสอบได้ อย่างสบายเลยแหละ อย่าลืมที่ฉันบอกล่ะ ถ้าเธอลืมเอามันติดตัวเธอก็จะทำข้อสอบได้ ไม่ค่อยดีนัก” เด็กชายแปลกหน้ากำชับ

เมื่อกลับมาบ้าน ข้าวโพดนำรูปเปลือกหอยมาค้นคว้า และพบว่าชื่อเปลือกหอย ที่เด็กชายแปลกหน้าบอกตรงกับในตำรา ข้าวโพดยิ่งเชื่อสนิทใจและเก็บก้อนหินวิเศษไว้ กับตัวเสมอ ทุกวันเวลาอ่านหนังสือก็จะเอาก้อนหินวิเศษออกมาวางบนโต๊ะอ่านหนังสือ และคิดไปว่าระยะหลังตนเรียนรู้อีกดีกว่าเมื่อก่อน...

และแล้ววันสอบก็มาถึง เด็กชายจัดแจงเอาก้อนหินใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงโดยที่ ไม่รู้เลยว่ากระเป๋ากางเกงตัวนั้นมีรอยขาด ระหว่างเดินไปโรงเรียนก้อนหินวิเศษจึงหล่น



หายไปโดยที่ข้าวโพดไม่รู้ตัว

หลังเคารพธงชาติคุณครูให้นักเรียนทุกคนเข้าห้องสอบ ข้าวโพดนั่งประจำที่ด้วยความมั่นใจเป็นพิเศษ พลังลี้วหาก่อนหินวิเศษในกระเป๋ากางเกง แต่ก่อนหินไม่อยู่กับเขาแล้ว ข้าวโพดตกใจและขาดความมั่นใจไปในทันที แต่เมื่อคุณครูนำข้อสอบมาแจก ข้าวโพดกลับสามารถทำข้อสอบได้อย่างง่ายดาย โดยไม่ต้องพึ่งก้อนหินวิเศษแต่อย่างใด จากที่เคยกังวลว่าจะทำข้อสอบไม่ได้เพราะไม่มีก้อนหินวิเศษก็เปลี่ยนเป็นความสนุกสนานในการทำข้อสอบ

ผลสอบในครั้งนั้นข้าวโพดมีคะแนนนำมาเป็นอันดับหนึ่ง และได้เป็นตัวแทนโรงเรียนไปตอบปัญหาวิทยาศาสตร์จนได้รางวัลชนะเลิศ สร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน โดยที่ไม่มีก้อนหินวิเศษคอยช่วยเหลือแต่อย่างใด

คืนหนึ่งข้าวโพดฝันเห็นเด็กชายแปลกหน้า ในฝัน ข้าวโพดบอกเรื่องราวทั้งหมดให้กับเพื่อนใหม่ฟัง ทันใดนั้นเด็กชายแปลกหน้าก็กลายร่างเป็นนางฟ้าแสนสวยงาม นางฟ้าบอกกับข้าวโพดว่า

“เธอไม่ต้องมีของวิเศษอะไรหรอกจ้ะ เพราะการที่เธอเป็นเด็กขยัน ชอบชวนขวายนหาความรู้ใส่ตัวอยู่ตลอดเวลาโดยไม่ปล่อยเวลาว่างให้เปล่าประโยชน์นั้น มีค่ากว่าของวิเศษใดๆ ขอให้เธอจงยึดมั่นในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ตลอดไป แล้วเธอจะมีชีวิตที่ดีในวันข้างหน้า...ลาก่อนจ้ะ” พูดจบนางฟ้าก็หายตัวไป

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาข้าวโพดไม่เคยอยากได้ของวิเศษใดๆ เพราะรู้แล้วว่า...ความขยัน ความเอาใจใส่ในการเล่าเรียน และหาความรู้คือของวิเศษที่แท้จริง



แง่คิด สะกิดต่อม(ทำ)ดี

อหิ หนวดขาวโผล่จอมงัน จังไม่หยุด
หาความรู้ใส่ตัวเลย
เดี๋ยวจะไม่ล่องเอาอย่างบ้างเธอ!



อืม...
ดีเหมือนกัน
เพราะการงัน
เอาใจใส่การเรีงน
เป็นของวิเศษ
ที่ผู้อื่นตัวเราเอง
ไม่เห็นต้องไปหา
จากที่ไหนเลย



เด็ก ๆ ทำอะไรต้องหัดให้รู้ตัว การรู้ตัวอยู่เสมอจะทำให้เป็น
คนมีระเบียบ และคนที่มีระเบียบดีแล้ว จะสามารถเล่าเรียนและ
ทำกรารงานต่าง ๆ ได้โดยถูกต้องรวดเร็ว จะเป็นคนที่จะสร้างความสำเร็จ
และความเจริญให้แก่ตนเองแก่ส่วนรวมในอนาคตได้อย่างแน่นอน

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๑๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๒๐

พระบรมราโชวาท พระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือ “วันเด็ก” ประจำปี ๒๕๒๑



นิทานเรื่อง

เมืองมีระเบียบ



ที่เมืองมีระเบียบ ทุกอย่างถูกจัดไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ต้นไม้ปลูกเป็นแถว เป็นแนวอย่างสวยงาม ถนนหนทางก็ดูสะอาดตาไร้ขยะ เด็กๆ ทุกคนถูกสอนว่า หลังกลับจากโรงเรียน ต้องเก็บอุปกรณ์การเรียนทั้งหมด ปากกา ดินสอ ตำราเรียน ของตนเองให้เป็นที่เป็นทาง เป็นระเบียบเรียบร้อย เมื่อจะทำการบ้านจะได้หยิบฉวยมา ทำได้โดยไม่ต้องเสียเวลาค้นหา รวมทั้งหัดแบ่งเวลาให้เป็นระเบียบ กล่าวคือ เวลาเรียน เวลาเล่น เวลาทำการบ้าน เวลาอ่านหนังสือ และเวลาพักผ่อน ซึ่งถือเป็นการหัดให้มีความรับผิดชอบ เป็นคนที่สามารถจัดระเบียบชีวิตของตนเองในแต่ละวันได้ด้วย

เด็กๆ ทุกคนฝึกปฏิบัติการ “จัดระเบียบ” จึงทำการบ้านเสร็จอย่างรวดเร็วและถูกต้อง มีเวลาเหลือสำหรับทบทวนบทเรียน อีกทั้งการบ้านก็ไม่คั่งค้าง ได้เข้านอนแต่หัวค่ำ และตื่นเข้าไปโรงเรียนในวันถัดไป

แล้ววันหนึ่งเจ้าเมืองมีระเบียบได้เรียกเด็กๆ ในเมืองมาประชุมพร้อมกัน

“เด็กๆ ทุกคนฟังให้ดี ตอนนี้เมืองของเราเกิดปัญหาขึ้นเล็กน้อย แต่เด็กๆ ไม่ต้อง

เป็นห่วงถ้าเราช่วยกันยึดมั่นในความเป็นระเบียบ เมืองของเราก็จะผ่านพ้นปัญหาหนีไปได้”
เจ้าเมืองมีระเบียบบอกกับเด็กๆ

เด็กๆ ทุกคนต่างอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จึงพูดคุยกันเสียงดังอื้ออึงไปหมด

‘แผ่นดิน’ เด็กจอมชนประจำเมือง จึงถามเจ้าเมืองด้วยความสงสัย “มีปัญหาอะไรหรือครับท่านเจ้าเมือง ท่านช่วยบอกให้พวกเราทราบที่เถอะ เราจะได้ช่วยกันแก้ไข”

เจ้าเมืองมีระเบียบได้ฟังดังนั้นจึงตอบไปว่า “ใช้สินะ เด็กๆ อย่างพวกเจ้าควรจะมี
รู้เอาไว้ เพราะเป้าหมายของมันก็คือพวกเจ้า” เจ้าเมืองอธิบายต่อว่า “ทุกๆ ร้อยปี
เจ้าปีศาจไร้ระเบียบจะออกอาละวาดโดยจะทำให้เด็กในเมืองของเราซึมซับความ
ไร้ระเบียบจากมัน และในที่สุดเด็กผู้นั้นก็จะกลายเป็นพลเมืองไร้ระเบียบ และถูกพาตัวไป
ที่เมืองไร้ระเบียบไม่ได้กลับมาอีก และบัดนี้กาลเวลาก็เวียนมาครบร้อยปีแล้ว เราจึง
ออกมาเตือนเด็กๆ ทุกคนด้วยความเป็นห่วง”

เจ้าเมืองบอกถึงวิธีการป้องกันตนเองจากปีศาจไร้ระเบียบ นั่นก็คือ เด็กๆ ทุกคน
จะต้องยึดมั่นในแนวทางของเมือง คือจัดบ้านให้เป็นระเบียบ จัดเครื่องเขียนแบบเรียน
ให้เป็นที่เป็นที่ทาง เป็นระเบียบเรียบร้อย และที่สำคัญห้ามทิ้งของใช้ส่วนตัวเกะกะ เพราะ
ไม่อย่างนั้นเจ้าปีศาจไร้ระเบียบจะมาหาเด็กๆ ถึงบ้าน

แต่สำหรับเด็กชายแผ่นดินซึ่งมีนิสัยซุกซน กลับเกิด
นึกสนุกอยากไปท่องเมืองไร้ระเบียบดูสักครั้ง



เมื่อกลับถึงบ้าน เขาจึงรื้อของออกจากกระเป๋านักเรียนก่อนจะออกไปวิ่งเล่น
โดยที่เจ้าปีศาจไร้ระเบียบได้ซ่อนตัวเฝ้ามองอยู่ เมื่อเห็นดังนั้นจึงหัวเราะชอบใจ แล้วเข้า
มากระซิบว่า

“แผ่นดิน ไปเป็นพลเมืองเมืองไร้ระเบียบกันเถอะ เมืองของเราสนุกนะ” พูดจบ
มันก็หัวเราะเสียงดัง ทำให้แผ่นดินนึกสนุกตามไปด้วย ทั้งยังยั่วเย้าให้แผ่นดินเล่นต่อไปจน
ลืมเวลา ลืมว่าเอาอุปกรณ์การเรียนไว้ที่ใดบ้าง คั่นนั้นแผ่นดินกลับไปโดยไม่ได้ทำการบ้าน

ครั้นเมื่อตื่นขึ้น แผ่นดินมองไปรอบตัวเห็นข้าวของรกรุงรัง ทุกอย่างกระจัดกระจาย
ไร้ระเบียบ จาน ชาม ช้อนที่ควรอยู่ในห้องครัวกลับมาอยู่ในห้องนอนของเขา อุปกรณ์
ทำสวนวางเกื่อนอยู่บนโต๊ะหนังสือ



“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ขอต้อนรับสู่เมืองไร้ระเบียบ” เสียงหนึ่งดังมาจากประตู “ก่อนที่เธอจะได้เป็นพลเมืองไร้ระเบียบอย่างเต็มตัว เธอจะต้องผ่านการทดสอบและฝึกที่จะอยู่กับความไร้ระเบียบให้ได้ ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ปีศาจไร้ระเบียบบอกกับแผ่นดินก่อนเดินจากไป

แผ่นดินได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกหวาดกลัว นี่หรือเมืองไร้ระเบียบที่เจ้าเมืองมีระเบียบเคยบอก ท้องฟ้าเป็นสีหม่นๆ ทุกอย่างดูระเกะระกะ รถราวิ่งซวกไขว้ไร้ระเบียบ เด็กนักเรียนแต่งตัวมอมแมม หน้าตาหม่นหมอง รือหาข่าวของอุปกรณ์การเรียนให้วุ่นวาย สายโด่งแล้วยังไม่ได้ไปโรงเรียนเสียที

“ช่วยด้วยๆ ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว” แผ่นดินร้องตะโกน แล้วก็นึกถึงคำของเจ้าเมืองมีระเบียบที่บอกว่า ‘สิ่งที่สามารถป้องกันเด็กๆ จากเจ้าปีศาจได้คือความมีระเบียบ’ นึกได้ดังนั้นแผ่นดินจึงรีบจัดข้าวของในบ้านให้เป็นระเบียบเรียบร้อย จาน ชาม ช้อน กลับไปอยู่ในห้องครัว อุปกรณ์ทำสวนไปอยู่ที่ของมัน เครื่องเขียนแบบเรียนกลับมาอยู่ที่โต๊ะทำการบ้าน ไม่นานทุกอย่างก็สะอาดเอี่ยม น่ารักและมีระเบียบขึ้นทันตา

ทันใดนั้นแสงสว่างก็ปกคลุมเมืองไร้ระเบียบ ผู้คนที่เคยเศร้าหมองก็หน้าตาสดใสขึ้น ความไร้ระเบียบหายไปหมดสิ้น

“ขอต้อนรับทุกคนกลับบ้าน” เสียงเจ้าเมืองมีระเบียบดังกึกก้อง “เป็นอย่างไรบ้างแผ่นดิน ได้ไปเที่ยวเมืองไร้ระเบียบมา สนุกมั๊ย อยากกลับไปอีกหรือเปล่า”

แผ่นดินรีบตอบเจ้าเมืองทันทีว่า “ผมไม่อยากไปอีกแล้ว เช็ดแล้วครับ”

“ดีแล้วละ แม้ว่าสิ่งที่เธอทำไปนั้นจะเกิดจากความนึกสนุกซุกซน แต่ก็ต้องขอชมเธอที่รู้ตัว แล้วใช้ความมีระเบียบต่อสู้กับปีศาจไร้ระเบียบจนสามารถกลับมาบ้านได้สำเร็จ ทั้งยังพาพลเมืองคนอื่นๆ ที่เคยถูกสาปกลับมาได้ด้วย”

แผ่นดินอมยิ้มด้วยความภูมิใจ

“จำไว้นะ คนที่มีระเบียบ ก็เพราะใจเขามีระเบียบ เมื่อใจเขามีระเบียบ เขาก็จะรู้ตัว จัดสิ่งต่างๆ รอบตัวเขาให้มีระเบียบ” เจ้าเมืองมีระเบียบยิ้มกับเด็กๆ

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาทุกคนก็อาศัยอยู่ในเมืองมีระเบียบอย่างมีความสุข ส่วนแผ่นดินก็ยึดมั่นในระเบียบวินัยของเมืองเป็นอย่างดี สิ่งนี้เองทำให้แผ่นดินโตขึ้นเป็นพลเมืองที่ดีมีระเบียบ และประสบความสำเร็จในการเรียนและหน้าที่การงานดีในอนาคตด้วย



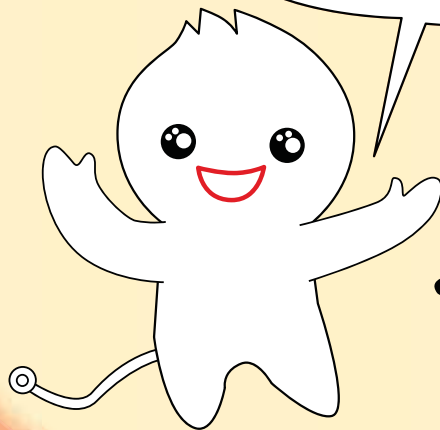
แ่งคิด

สะกิดต่อม(ทำ)ดี

นี่...ได้งูรู้ไหม
เราจะฝึกระเบียบบ๊อด้อ่างง้อ

ไม่รู้จ๊ะ

ก็เริ่มจากหน้าให้มีความรับผิดชอบ...
นัดจัดแบ่งเวลาเรียน เล่น พักผ่อน...
ฝึกไปเรื่อยๆ
เราก็สามารถจัดระเบียบตัวเองได้จ๊ะ!



เด็ก ๆ นอกจากจะต้องเรียนความรู้แล้วยังต้องหัดทำกรงาน
และทำความดีด้วย เพราะการทำงานจะช่วยให้มีความสามารถ
มีความขยันอดทนพึ่งตนเองได้ และการทำดีนั้นจะช่วยให้มีความสุข
ความเจริญ ทั้งป้องกันตนไว้ไม่ให้ตกต่ำ.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันเสาร์ ที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๐

พระบรมราโชวาท พระราชทานเพื่อเชิญลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๐



นิทานเรื่อง

แม่ครัวคนใหม่กับผู้ช่วย



ณ บ้านสวนแห่งหนึ่ง สัมโอกับมะขามสองพี่น้องจอมซน และองุ่นซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับเด็กทั้งสอง มาเยี่ยมคุณตากับคุณยายในช่วงปิดเทอม องุ่นเป็นเด็กเรียบร้อยและชอบช่วยคุณยายทำงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ส่วนสัมโอกับมะขามเป็นเด็กซุกซน โดยเฉพาะเด็กชายมะขามที่มีนิสัยเกเรชอบแกล้งสัตว์เลี้ยงของคุณยายเป็นประจำ

“มะขาม วันนี้เราหาอะไรสนุกๆ ทำดีกว่า” สัมโอผู้เป็นพี่สาวกล่าวชวนน้องชาย

“เล่นอะไรดีล่ะ...เออ เราเอาถุงพลาสติกไปมัดปลายหางเจ้าตุบ มันจะได้ไล่จับหางตัวมันเองไง” มะขามออกความคิด ซึ่งสัมโอก็เห็นด้วย แต่ก่อนจะไปวิ่งเล่นทั้งสองก็นึกได้ว่าควรจะชวนองุ่นไปเล่นด้วย

ในห้องครัว องุ่นกำลังง่วนอยู่กับการช่วยคุณยายล้างผัก

“อุงุ่นไปวิ่งเล่นกันไหม” สัมโอเอ่ยชวน

“ฉันก็อยากไปนะ แต่ขอช่วยคุณยายทำกับข้าวก่อนได้ไหม คุณยายกำลังสอนเจี๊ยวไข้อยู่พอดี เธอสองคนมาช่วยกันไหมล่ะ จะได้เสร็จไวๆ” อุงุ่นชวน

เมื่อเห็นทั้งสองโผล่หน้าเข้ามาคุณยายจึงชักชวนให้มาช่วยทำกับข้าว แต่สองพี่น้องทำเฉไฉ มะขามอ้างว่าตนเป็นเด็กผู้ชายไม่ถนัดทำกับข้าว ส่วนสัมโอก็บอกว่าตนเองทำงานบ้านแบบนี้ไม่เป็น พุดจบสองพี่น้องก็วิ่งลงจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว

“เฮ้อ...สองคนพี่น้องนี่วิ่งเล่นกันทั้งวัน แล้วอุงุ่นไม่ยากไปเล่นข้างเธอลูก” คุณยายหันมาถามอุงุ่น

“ก็อยากไปอยู่เหมือนกัน แต่ช่วยคุณยายเสร็จแล้วหนูค่อยไปก็ได้ค่ะ” อุงุ่นตอบอย่างสุภาพ

“ดีแล้วจ๊ะ การช่วยเหลืองานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ก็ถือว่าเป็นการทำความดีอย่างหนึ่ง เด็กที่ทำความดีก็จะได้เจอสิ่งดีๆ อีกอย่าง เวลายายไม่อยู่ หนูจะได้ทำอาหารง่ายๆ กินเองได้ยังไงล่ะจ๊ะ”

พุดจบคุณยายก็สอนให้อุงุ่นเจี๊ยวไข่ โดยให้ตอกไข่ใส่ชามปรุงรสด้วยน้ำปลา แล้วใช้ส้อมตีไข่จนเข้ากัน จากนั้นคุณยายก็ตั้งกระทะบนเตา เทน้ำมันพืชลงเล็กน้อย พอน้ำมันร้อนได้ที่คุณยายก็ให้อุงุ่นเทไข่ลงไป และสอนให้อุงุ่นใช้ตะหลิวกลับด้านให้ไข่สุกเหลืองทั่วกัน



“เก่งมากลูก เสร็จแล้วก็ตักใส่จานได้เลย” คุณยายกล่าวชม อุงุ่นอมยิ้มรับด้วยความภูมิใจ

หลายวันผ่านไป สัมโอกับมะขามก็ยังสนุกสนานกับการเล่นสนุกในสวน บางวันแกลิงหมา บางวันแกลิงแมว ส่วนอุงุ่นก็จะช่วยคุณยายทำกับข้าวให้เสร็จก่อนไปเล่นเสมอ จนกระทั่งเช้าวันหนึ่งคุณตาคุณยายมีธุระในเมือง เด็กๆ ทั้งสามต้องอยู่กันโดยลำพัง

“พี่สัมโอ มะขามหิวข้าว...หิวข้าว พี่ทำกับข้าวให้หน่อยสิ” มะขามเริ่มอแงด้วยความหิว

“โอ้...พี่ทำเป็นทีไหน ตอนนี้พี่ก็หิวเหมือนกัน คุณยายยังไม่กลับมาเลย ทำยังไง



ดีละ” สัมโอตอบน้องชายและบ่นพึมพำ

เป็ง! เป็ง!...เป็ง! เป็ง! เสียงกระทบกับตะหลิวกระทบกันดังมาจากห้องครัว ทั้งสองรีบวิ่งไปดู

“หิวหรือยังทั้งสองคน วันนี้คุณตากับคุณยายไปธุระในเมือง คงอีกนานกว่าจะกลับ” อนุบอก

“พ็องุ่นผัดผักก็ได้ เจียวไข่ก็หอม...หอม พ็องุ่นทำเพื่อพวกเราด้วยสิ” มะขามอ้อนวอน

“ใช่ๆ อนุอย่าลืมทำเพื่อฉันด้วยนะ ฉันทำไม่เป็น” สัมโออ้อนวอนบ้าง

“ได้สิ แต่เธอสองคนต้องช่วยฉันทำด้วยนะ” อนุตอบ

“ไชโย เราไม่ต้องหิวท้องรอคุณยายแล้วละพี่สัมโอ” มะขามกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ และช่วยเป็นลูกมือแม่ครัวอนุอย่างขยันขันแข็ง

เมนูในวันนั้นคือผัดผักกับข้าวไข่เจียวที่ทั้งสามคนช่วยกันปรุงอย่างสนุกสนาน เมื่อคุณยายกลับมาก็เห็นหลานทั้งสามนั่งล้อมวงกินข้าวกันอย่างเอร็ดอร่อย อนุบอกกับคุณยายว่าสัมโอและมะขามมาช่วยทำอาหารด้วย



คุณยายจึงชมเชยหลานๆ ทั้งสาม อนุ สัมโอ และมะขามรู้สึกภูมิใจ โดยเฉพาะสองพี่น้องที่ได้เรียนรู้ว่าในห้องครัวก็มีเรื่องสนุกๆ ให้ทำเหมือนกัน ตั้งแต่นั้นมาเด็กทั้งสามคนก็จะทำความดีด้วยการช่วยงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ก่อนไปวิ่งเล่นเสมอ

แง่คิด สะกิดต่อม(ทำ)ดี

การฝึกทำอะไรด้วยตนเองนี่ดีจริงๆ นะครับ
ซึ่งถ้าฝึกบ่อยๆ ก็เป็นคนที่มีความสามารถพึ่งพาตัวเองได้
แถมยังสอนน้องๆ ได้อีก



ถ้า
อย่างนั้น
ดีก็สอน
เด็กว่ะสิ...
นะ...นะ...

ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐานของความดีทุกอย่าง. เด็ก ๆ
จึงต้องฝึกฝนอบรมให้เกิดมีขึ้นในตนเอง เพื่อจักได้เติบโตขึ้นเป็นคนดี
มีประโยชน์ และมีชีวิตที่สะอาด ที่เจริญมั่นคง.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๐

พระบรมราโชวาท พระราชทานเพื่อเชิญลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ปีพุทธศักราช ๒๕๓๑



นิทานเรื่อง

ลูกสาวพ่อค้าผู้ซื่อสัตย์



ในตลาดแห่งหนึ่ง มีพ่อค้าแม่ค้านำข้าวของมาขายมากมาย ทั้งแผงขายเนื้อ แผงขายปลา แผงขายข้าวสารอาหารแห้ง รวมทั้งแผงขายผลไม้ของนายซังด้วย

นายซังเป็นพ่อค้าผลไม้ ทุกวันเขากับน้องซอลูกสาววัย ๑๐ ขวบจะตื่นแต่เช้าตรู่ เพื่อไปตัดผลไม้ดีๆ ที่ชาวสวนนำมาขายส่ง นายซังขายผลไม้ในราคายุติธรรม ไม่เคยโกง ตาชั่ง ไม่เคยเอาไรต์เอาเปรียบหรือโกงเงินลูกค้า หากวันไหนมีผลไม้คุณภาพไม่ดีปะปนมา เขาก็จะบอกลูกค้าอย่างไม่ปิดบังหรือจำหน่ายในราคาย่อมนยา ด้วยว่าเป็นผลไม้มีตำหนิ นายซังปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำ พร้อมทั้งสั่งสอนและฝึกให้ลูกสาวทำตาม ด้วยเหตุนี้ลูกค้า จึงพากันมาซื้อผลไม้ที่แผงของนายซังเป็นจำนวนมาก เพราะเห็นว่านายซังขยันขันแข็ง และซื่อสัตย์

วันหนึ่งนายซังไม่สบาย อ่อนเพลีย ไม่มีแรง อยากพักผ่อน แต่เขาก็กังวลถึงคุณผกาซึ่งเป็นลูกค้าประจำที่ได้บอกเอาไว้ว่าจะมาซื้อผลไม้จำนวนมากเพื่อนำไปถวายพระ นายซังจึงพยายามฝืนร่างกายที่ป่วยไข้จะไปขายผลไม้ตามปกติ น้องซอเห็นดังนั้นจึงพูดกับพ่อว่า

“พ่อจ๋า วันนี้พ่อนอนพักเถอะจ้ะ ซอจะไปขายผลไม้เอง”

“ลูกจะขายคนเดียวไหวหรือ แล้ววันนี้เราไม่ได้ไปเลือกผลไม้เองเสียด้วย ให้เขาเอาไปส่งให้ที่แผงเลย ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไบบ้าง”

“พ่อไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ ซอจะดูแลเอง ซอช่วยพ่อขายมาตั้งนานแล้ว ทำได้อยู่แล้วละ...นะจ๊ะพ่อ” น้องซอพยายามพูดให้นายซังคลายความวิตก เมื่อผู้เป็นพ่อเห็นว่าลูกสาวมีความมั่นใจมากและตลาดก็อยู่ไม่ไกลจากบ้านสักเท่าไร เขาก็อนุญาตให้น้องซอไปขายผลไม้ตามที่ตั้งใจพร้อมกับกำชับเรื่องคุณผกากับน้องซอด้วย



เมื่อมาถึงแผงขายผลไม้ น้องซอก็นำผลไม้ที่ชาวสวนนำมาส่งจัดเรียงให้สวยงามเหมือนทุกครั้ง ขณะที่กำลังจัดผลไม้ของคุณผกาก็เดินมาพอดี

“อ้าว! ทำไมวันนี้ถึงขายคนเดียวล่ะจ้ะ พ่อของหนูไปไหนเสียล่ะ”

“สวัสดีค่ะ วันนี้พ่อไม่สบาย แต่พ่อบอกว่าคุณผกาจะมาซื้อผลไม้ ซอเลยขออนุญาตพ่อมาช่วยขายค่ะ คุณผกาต้องการผลไม้อะไรบ้างคะ”

“ฉันขอซื้องุ่นกับส้มหน่อย เอาหมดทั้งกองนั้นเลยนะ หนูช่วยจัดใส่ถุงให้ฉันที” ขณะที่น้องซอกำลังจัดงุ่นและส้มใส่ถุง ก็พบว่างุ่นและส้มที่ชาวสวนเอามาส่งให้ นั้นไม่สวยและมีรอยช้ำเต็มไปหมด

‘แย่แล้ว! ทำไมถึงกลายเป็นอย่างนี้ไปได้นะ ถ้าเราขายงุ่นและส้มพวกนี้ให้คุณผกาไป เราคงต้องถูกต่อว่าแน่ๆ แต่ถ้าเราไม่ขาย พ่อคงขาดทุนไม่น้อย’ หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่งน้องซอก็พูดกับคุณผกาว่า

“หนูต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ คือว่าหนูขายงุ่นกับส้มให้คุณผกาไม่ได้แล้วค่ะ” คุณผกาทำท่าแปลกใจแล้วถามว่า

“อ้าว! ทำไมล่ะจ้ะ”





น้องซอตอบว่า “เพราะมันห้ำและไม่ว่ายเลยคะ วันนี้พ่อไม่สบายเราเลยไม่ได้ไป
ตัดผลไม้ด้วยตัวเอง ผลไม้ที่ได้จึงไม่ว่ายเหมือนทุกครั้ง หนูต้องขอโทษด้วยนะคะ”

“แล้วอย่างนี้หนูจะไม่ขาดทุนหรือจ๊ะ”

น้องซอตอบว่า “คงขาดทุนคะ แต่ถ้าหนูขายองุ่นกับส้มให้คุณผกาไป คุณคงจะ
โกรธหนูและไม่กลับมาซื้อผลไม้ที่แผงของพ่อหนูอีก ครึ่งนี้หนูยอมขาดทุนเพื่อให้คุณ
มาซื้อของเราตลอดไปจะดีกว่าคะ”

คุณผกาได้ยินดังนั้นจึงพูดว่า “หนูเป็นเด็กดีจริงๆ เลย เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะ
องุ่นกับส้มพวกนี้ฉันจะช่วยซื้อเอง ถึงจะไม่สวยแต่ก็ยังกินได้อยู่ ส่วนที่จะนำไปถวายพระ
นะ ช่วยเลือกผลไม้อะไรก็ได้ที่สวยๆ นะจ๊ะ”

“ได้เลยคะ หนูจะเลือกให้ดีที่สุดเลยคะ” น้องซอยิ้มร่าท่าทางกระตือรือร้นจัดแจง
เลือกพุทรา องุ่น และส้มผลสวยๆ แยกใส่ถุง และยังแถมให้คุณผกาอีกด้วย

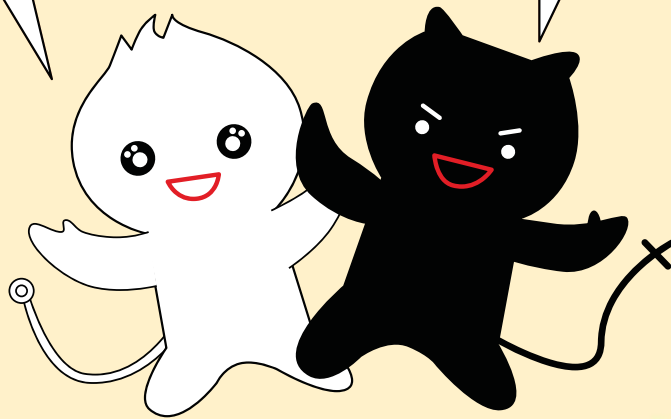


คุณนายผกานำเรื่องราวครั้งนี้ไปเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง พร้อมชมเชยน้องซอว่าเป็น
เด็กที่มีความซื่อสัตย์มาก หลังจากนั้นผู้คนจึงพากันมาซื้อผลไม้ที่แผงของนายซังมากขึ้น
ทั้งยังมีลูกค้าประจำอย่างคุณผกาที่มักจะซื้อผลไม้คราวละมากๆ นายซังกับน้องซอจึงมี
รายได้ดีและฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น เพราะความซื่อสัตย์สุจริตของพวกเขานั่นเอง...

แง่คิด สะกิดต่อม(ทำ)ดี

ความซื่อสัตย์สุจริต ช่วงนี้ฉันเรา
ประสบผลสำเร็จในชีวิตและการทำงาน...
เหมือนน้องซอแม่ค้าวางผลไม้ง!

แคว้น้องซอเขาก็มีคนพ่อ
เป็นแบบอย่างที่ดีด้วยนะ



ความรู้ประโยชน์แท้จริงของสิ่งทั้งหลายเป็นสิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องปลูกฝัง
ให้หยั่งลึกในตัวของเด็ก. เด็กจักได้เติบโตเป็นคนฉลาดเที่ยงตรง
และสามารถสร้างสรรค์ประโยชน์ที่พึงประสงค์ให้แก่ตนเองส่วนรวม
ได้แน่นอนมีประสิทธิภาพ.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันเสาร์ ที่ ๑๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๓๒

พระบรมราชาบาท พระราชทานเพื่อเชิญลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๒



นิทานเรื่อง

หุ่นยนต์ของก้อง



หลังเลิกเรียน ก้องมักจะมายืนอยู่ที่หน้าร้านขายของเล่นใกล้โรงเรียนและจ้องมองบรรดาของเล่นที่จัดเรียงอยู่ภายในร้านอย่างไม่วางตา เขาอยากเป็นเจ้าของของเล่นสวยๆ เหล่านี้สักชิ้นเหลือเกิน แต่เมื่อเห็นราคาที่ติดไว้ ก็ได้แต่ถอนหายใจและเดินจากมาอย่างสิ้นหวัง เพราะของเล่นแต่ละชิ้นราคาแพงเสียจนเขาไม่กล้าเอ่ยปากขอเงินจากพ่อแม่เพื่อที่จะนำมาซื้อของเล่นเหล่านี้

ก้องเดินกลับบ้านอย่างช้าๆ พลังคิดในใจว่า เขาต้องใช้เวลานานสักเท่าไรหนอจึงจะสามารถเก็บเงินซื้อของเล่นชิ้นที่เขาหมายตาได้ โดยเฉพาะหุ่นยนต์สี่เงินตัวนั้น ก้องเดินไปคิดไปจนมาถึงหน้าบ้านโดยไม่รู้ตัว เมื่อเขาผลักประตูรั้วบ้านเข้าไปก็เห็นพ่อกำลังก้มหน้าก้มตาทำอะไรบางอย่างอยู่



“กลับมาแล้วครับ พ่อกำลังทำอะไรอยู่หรือ”
พ่อเงยหน้าขึ้นมายิ้มแล้วตอบว่า

“ลูกลองเดาดูสิว่าพ่อกำลังจะเอาของพวกนี้ไปทำอะไร”

ก้องมองสิ่งของที่วางอยู่เบื้องหน้าพ่อ ซึ่งมีทั้งขดลวดขนาดต่างๆ ตัวนอต กระจป่อง น้ำอัดลม เศษเหล็ก ตะแกรงอะลูมิเนียม ผาขวดน้ำอัดลม และเศษวัสดุอีกหลายอย่าง

“อืม ไม่รู้สิครับ ผมเดาไม่ถูกเลย” ก้องตอบ

“เฮลละ ก้องไปอาบน้ำ กินข้าว ทำการบ้านให้เสร็จ แล้วค่อยออกมาดูใหม่ แล้วลูกจะเห็นเองว่าพ่อเอาของพวกนี้ไปทำอะไร” แล้วพ่อก็เดินเข้าไปหยิบกระเป๋าเครื่องมือที่ใช้ซ่อมแซมอุปกรณ์ต่างๆ ในบ้านออกมา จากนั้นก็จับวัสดุชิ้นโน้นเชื่อมต่อเข้ากับชิ้นนี้

ค่าแล้วก้องออกมาหาพ่อ เศษวัสดุที่ก้องเห็นเมื่อตอนเย็นกลายเป็นหุ่นยนต์ที่สวยงามที่สุดเท่าที่ก้องเคยเห็นมา

“โอ้โฮ พ่อทำได้อย่างไรครับเนี่ย” ก้องพูดขณะจ้องหุ่นยนต์ตาไม่กะพริบ
พ่อยื่นหุ่นยนต์ให้ก้องพลางบอกว่า

“สิ่งของทุกอย่างรอบตัวเราล้วนมีประโยชน์และมีคุณค่าในตัวมันเอง ไม่เว้นแม้แต่เศษวัสดุหรือขยะชิ้นเล็กชิ้นน้อย หากเราพิจารณาให้ดีจะเห็นถึงคุณค่าของมัน เรา ก็สามารถนำมาสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ได้ อย่างเช่นขยะต่างๆ ที่นับวันก็จะยังมีปริมาณเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นปัญหาขยะล้นเมือง หากเรารู้จักแยกประเภทขยะอย่างเหมาะสม เราก็สามารถนำขยะเหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์อีกครั้ง ที่เราเรียกว่าการรีไซเคิล และรีไซเคิลยังไงล่ะ นอกจากช่วยลดปริมาณขยะ ประหยัดทรัพยากรแล้ว ยังช่วยลด



ภาวะโลกร้อนด้วยนะ อย่างเศษวัสดุที่ก้อนเห็นเมื่อครู ตอนนั้นก็กลายมาเป็นหุ่นยนต์ตัวนี้แล้วเห็นไหม”

“จริงด้วยครับ...เหมือนที่คุณครูเคยสอนเลยว่า เราต้องใช้ประโยชน์จากวัสดุเหลือใช้ให้ได้มากที่สุด...ผมเข้าใจแล้วครับ”

ก้อนรับหุ่นยนต์จากมือพ่อมาดูใกล้ๆ เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่า เศษวัสดุซึ่งดูเหมือนไม่มีค่าจะกลายมาเป็นหุ่นยนต์แสนสวยแบบนี้ได้ มันดูดีกว่าหุ่นยนต์ที่เขาตั้งใจจะเก็บเงินซื้อเสียอีก เมื่อพ่อเห็นว่าก้อนชอบหุ่นยนต์ที่พ่อประดิษฐ์ขึ้นก็ถามว่า

“ก้อนอยากจะลองทำหุ่นยนต์เองดูไหม เดี่ยวพ่อจะสอนให้”

ก้อนรีบพยักหน้าพลางพูดว่า “อยากครับ แต่ผมจะทำได้หรือ”

“ทำได้สิ เรามาร่างแบบกันก่อน แล้วค่อยมาดูกันว่าเราจะต้องใช้วัสดุอะไรบ้าง แต่วันนี้ดีแล้วต้องรีบไปนอนก่อน พรุ่งนี้เย็นเราค่อยมาช่วยกันทำนะ”

เย็นวันรุ่งขึ้น สองพ่อลูกก็ช่วยกันทำหุ่นยนต์จากเศษวัสดุอย่างขะมักเขม้นจนเสร็จ แม้หุ่นยนต์ที่ก้อนทำขึ้นเองจะไม่สวยเท่าที่พ่อทำ หรือไม่สวยเท่าหุ่นยนต์ที่ก้อนเห็นในร้านขายของเล่น

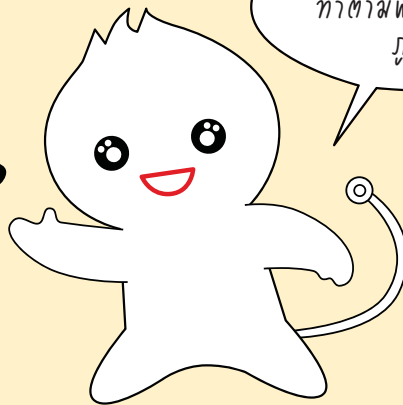


แต่ก้อนก็รักมันมาก เพราะมันเกิดขึ้นจากความคิดและมีมือของเขาเอง...ขอบคุณครับพ่อที่สอนให้ก้อนรู้คุณค่าของสิ่งของเหลือใช้ต่างๆ และทำให้ก้อนภาคภูมิใจกับความสามารถของตนเอง...ก้อนกอดหุ่นยนต์ไว้กับอกและยิ้มอย่างสุขใจ พลังคิดว่าเขาจะชวนเพื่อนๆ มาประดิษฐ์หุ่นยนต์เหมือนอย่างที่เขาสอน ต้องสนุกแน่ๆ เลย...

แ่งคิด

สะกิดต่อม(ทำ)ดี

เห็นไหมล่ะครับน้องๆ ว่าเราจะภูมิใจแต่ไหนที่ประดิษฐ์
สิ่งต่างๆ ได้ด้วยฝีมือเราเอง นอกจากความภาคภูมิใจแล้วจึงได้
ประหนึ่ง และจะได้ใช้วัสดุเหลือใช้ให้เป็นประโยชน์อีกด้วยนะคะ



ทำตามพ่อจ๋องใจล่ะครับ
ภูมิใจจัง

เด็กเป็นอันมากมีความรักดีมาแต่กำเนิด จะเรียนจะเล่นจะทำ
สิ่งใด ก็มุ่งมั่นทำให้ดีเด่น. ไม่มีปัญหาอุปสรรคหรือความลำบาก
ยากแค้นใด ๆ จะกีดกันไว้ได้. เด็กเหล่านี้ ผู้ใหญ่ควรสนใจ
และแผ่เมตตาเกื้อกูลประคับประคองให้ได้มีโอกาสพัฒนาไปในทางที่ถูกที่ดี
ทั้งด้านการศึกษาและจิตใจ. เขาจักได้เจริญเติบโตเป็นคนดีพร้อม
และเป็นตัวอย่างแก่เยาวชนทั่วไป.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันเสาร์ ที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๓๓

พระบรมราโชวาท พระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือ “วันเด็ก” ประจำปี ๒๕๓๓



นิทานเรื่อง

หนูโหน่งกับกล้าดี



ในห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ หนูโหน่งกำลังนั่งฟังคุณครูดวงแก้วสอนวิชาคณิตศาสตร์อย่างตั้งใจ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่เข้าใจสิ่งที่คุณครูสอนสักเท่าไร

‘เฮ้อ...ทำไมวิชานี้ถึงได้ยากจังนะ’ โหน่งคิดกลางสะดุ้งเพื่อขบไล่ความมีนงที่เริ่มก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ เมื่อคุณครูสอนจบและถามว่ามีใครสงสัยหรืออยากจะถามอะไรหรือไม่ โหน่งจึงยกมือขึ้นทันที แต่เมื่อมองรอบตัวแล้วเห็นว่าไม่มีใครยกมือขึ้นถามเลย เขาจึงไม่กล้าถามและเปลี่ยนเป็นเกาศีรษะแทน คุณครูดวงแก้วเห็นโหน่งทำท่าแปลกๆ จึงถามว่า “โหน่งมีอะไรจะถามครูหรือเปล่าจ๊ะ”

“เปล่าครับ คือว่าผมคันศีรษะนะครับ” เพื่อนๆ ได้ยินโหน่งตอบดังนั้นก็หัวเราะกันคิกคัก

“เออละ ถ้าไม่มีใครสงสัยอะไร วันนี้ก็พอแค่นี้ก่อน อย่าลืมกลับไปทบทวนบทเรียนและทำการบ้านด้วยนะ”

“ครับ” “ค่ะ” เด็กๆ รับคำอย่างแข็งขัน

เนื่องจากโหน่งไม่เข้าใจสิ่งที่เรียนในวันนี้ เมื่อกลับมาถึงบ้านเขาจึงอ่านหนังสือ

เพื่อทบทวนทันที แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

“ว่า ยากจัง แล้วจะทำการบ้านได้ยังไงล่ะเนี่ย” โหน่งบ่นเสียงดังจนคุณแม่ที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ไม่ไกลนักได้ยินจึงเดินเข้ามาดู

“เป็นอะไรไปหรือลูก หน้านี้ว่คิ้วมวดเซียว”

“ก็วิชาเลขนะสิครับ ยากมาก ผมไม่เข้าใจเลย ทำการบ้านก็ไม่ได้ ไม่รู้จะทำอย่างไรดี”

“แล้วตอนเรียนลูกได้ถามคุณครูหรือเปล่าจ๊ะ”

“เปล่าครับ ก็ผมไม่กล้าสิครับ แล้วก็ไม่มีเพื่อนคนไหนถามด้วย ผมอายนะ กลัวเพื่อนๆ จะหาว่าผมเรียนไม่รู้เรื่องอยู่คนเดียว” โหน่งบอกแม่เสียงอ่อย

“อย่าอายไปเลยจ๊ะ ถ้าลูกไม่เข้าใจก็ควรจะรีบถามคุณครูทันที ไม่ต้องกลัวเพื่อนจะว่าหรอก เอาล่ะ วันนี้แม่จะช่วยสอนให้ก่อน แต่คราวหน้าลูกต้องถามคุณครูนะจ๊ะ”

“ครับ ขอขอบคุณครับแม่” แล้วคุณแม่ก็ช่วยโหน่งทบทวนบทเรียนในวันนี้ จากนั้นจึงให้โหน่งทำการบ้านเอง เมื่อโหน่งทำไม่ได้หรือไม่เข้าใจ คุณแม่ก็อธิบายใหม่จนโหน่งหายสงสัย แต่ก็มีบางหัวข้อที่คุณแม่ไม่แน่ใจจึงให้โหน่งถามคุณครูในวันรุ่งขึ้น

เมื่อถึงชั่วโมงคณิตศาสตร์ คุณครูดวงแก้วก็ให้ทุกคนนำการบ้านมาส่งแล้วถามว่า “การบ้านที่ครูให้ทำเมื่อวานนี้ มีใครสงสัยหรือทำไม่ได้บ้างหรือเปล่าจ๊ะ” เด็กทุกคนต่างนั่งเงิบ คุณครูดวงแก้วเห็นดังนั้นก็คิดว่านักเรียนทุกคนคงเข้าใจดีแล้ว แต่ก็ยังทบทวนเรื่องเดิมอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะสอนหัวข้อต่อไป เรื่องที่โหน่งเข้าใจแล้ว เขาก็เรียนได้อย่างราบรื่น แต่พอเป็นหัวข้อใหม่ โหน่งก็เริ่มไม่เข้าใจอีกครั้ง

“ถ้าลูกไม่เข้าใจ ลูกต้องถามเพื่อให้คุณครูอธิบายให้ฟังนะจ๊ะ”

เสียงของคุณแม่สอนยังดังก้องอยู่ในหู โหน่งพยายามรวบรวมความกล้าเพื่อที่จะถามคุณครู แต่กลับรู้สึกว่แขนของเขาหนักราวกับก้อนหินไม่ว่าเขาจะพยายามเท่าไรมันก็ไม่ขยับเขยื้อน



“กล้าๆ หน้อยสิ ยกมือขึ้นถามเลย” เสียงแหลมเล็กแปลกหูดังขึ้นใกล้ๆ ตัว โหน่งมองหาที่มาของเสียง แต่ก็ไม่เห็นเพื่อนคนใดหันมาพูดกับตนเลย

“นี่ ฉันทอยู่ตรงนี้” คราวนี้ออกจากเสียงแล้ว อากาศตรงหน้าโหน่งยังไหว



กระเพื่อมก่อนที่ร่างกลมป้อมสีขาวยะยิ้นยิ้มร่าอยู่ตรงหน้า

“อะ อะ เธอ เธอเป็นใครกันนะ” โหน่งถามตะกุกตะกักด้วยความตกใจ

“ขอโทษที่ที่ลืมนำตัวไป ฉันชื่อกล้าดี เป็นทูตสีขาวยี่มที่คอย
ให้กำลังใจคนให้มีความกล้าที่จะทำในสิ่งที่ดี การที่เธอตั้งใจเรียน
นั่นถือว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเธอไม่เข้าใจสิ่งที่คุณครูสอน เธอก็ต้อง
กล้าที่จะถาม อย่ามัวลังเลอยู่เลย เดี่ยวคุณครูก็สอนเรื่องอื่นต่อหรอก”



“ฉันพยายามแล้ว แต่มันยากแชนไม่ขึ้นนะ”

“ถ้าเธอไม่ถามฉันจะถามเองนะ” และก่อนที่โหน่งจะห้ามทัน ทูตสีขาวยี่มก็มือ
โหน่งขึ้นมาแล้วพูดกับคุณครูว่า

“คุณครูครับ ผมยังไม่เข้าใจครับ คุณครูช่วยอธิบายอีกครั้งได้ไหมครับ”

คุณครูดวงแก้วและเพื่อนๆ หันมามองโหน่งด้วยสีหน้าประหลาดใจเพราะโหน่ง
ไม่เคยถามคุณครูมาก่อน โหน่งรู้สึกว้าไบน้าของเขาร้อนผ่าวไปด้วยความอาย แต่แล้ว
คุณครูก็ยิ้มให้เขาและบอกว่า “ดีมากจ้ะที่โหน่งกล้าถาม ถ้านักเรียนคนไหนไม่เข้าใจ
ในสิ่งที่ครูสอนก็ควรถามครูเหมือนโหน่งนะจ๊ะ เอาล่ะ เรามาเริ่มกันใหม่อีกครั้งนะ”

โหน่งรู้สึกว่าการเรียนในวันนี้สนุกมาก เรื่องไหนที่ไม่เข้าใจ กล้าดีก็จะคอยสะกิด
ให้เขาถาม เมื่อเขายกมือขึ้นถาม คุณครูดวงแก้วก็อธิบายและยกตัวอย่างให้ดูจนเข้าใจ
คุณครูใจดีและไม่มีที่ท่าว่าจะดุหรือรำคาญสักนิด เพื่อนๆ ก็มาขอบคุนที่โหน่งมีคำถาม
มากมายให้คุณครูอธิบายซ้ำ เพราะเพื่อนๆ ต่างก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่ไม่กล้าถามคุณครู

“ถ้าโหน่งไม่ถามคุณครู เราก็คงจะเรียนไม่รู้เรื่องด้วยแน่ๆ ขอบใจนะจ๊ะ” ตึกตึก
เดินมาบอกกับโหน่งพลางแบ่งขนมให้โหน่งหนึ่งชิ้น

“ตอนแรกฉันก็ไม่กล้าถามเหมือนกัน กลัวคุณครูจะรำคาญและกลัวพวกเธอจะ
หาว่าฉันโง่ แต่พอมีคนคอยให้กำลังใจฉันก็เลยกล้าถาม”

โหน่งพูดพลางขยิบตาให้ทูตสีขาวยี่มที่นั่งยิ้มแก้มปริอยู่ไม่ไกล

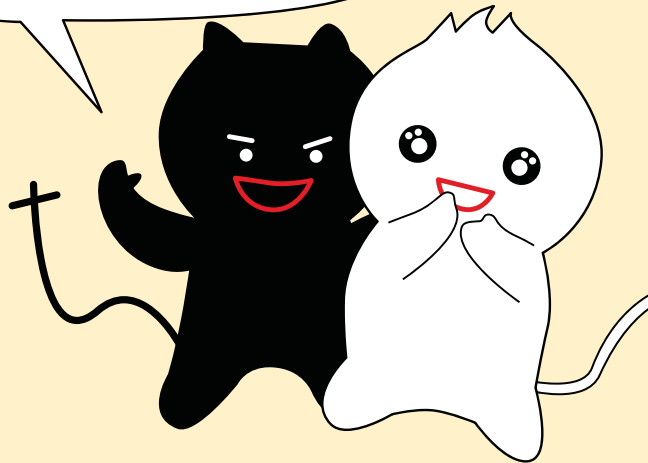
“ขอบคุณมากนะ...” โหน่งกระซิบเสียงแผ่วเบา โดยมีเพียงเขาและกล้าดีทูตสีขาวยี่ม
เท่านั้นที่ได้ยิน

ทั้งสองยิ้มให้กันอย่างเบิกบานใจ...

แง่คิด สะกิดต่อม(ทำ)ดี

เด็กๆ ถ้ามีแว่แต่อาจหรือไม่กล้า
ก็จะเป็นอุปสรรคในการเล่าเรื่องนะ

ใช่...มีความกล้าเหมือนหนึ่ง...
สุดท้ายก็เข้าใจบทเรื่องได้ดี
เด็กๆ ท่องไว้...ต้องไม่อ้างและต้องกล้า



เด็กไทยต้องฝึกอบรมธรรมจริยาให้สมบูรณ์พร้อมในตนเอง
จักได้เป็นคนดีมีคุณ มีประโยชน์ และสามารถรักษาตัว
รักษาชาติบ้านเมืองให้ดำรงคงอยู่ด้วยความเจริญมั่นคงต่อไปได้.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๒๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๓

พระบรมราชาวาท พระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือ “วันเด็ก” ประจำปี ๒๕๓๔



นิทานเรื่อง

แก้วใสคนใหม่



บ้านหลังเล็กๆ และเก่าจนโย้เย้หลังนี้เป็นบ้านของแก้วใส เด็กหญิงแก้วใสอาศัยอยู่กับตายายเนื่องจากพ่อและแม่เสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเด็ก ตายายของแก้วใสต้องออกไปเก็บของเก่ามาขายตั้งแต่เช้าจนค่ำ แก้วใสจึงต้องอยู่บ้านคนเดียวเป็นประจำ

“แก้วใสไปเล่นเกมกันเถอะ วันนี้เราซื้อเกมใหม่มาด้วยนะ” จิงโจ้ เพื่อนของแก้วใสยืนเรียกอยู่ที่หน้าบ้าน

“จริงเหรอ ไปเดี๋ยวนี้แหละจ๊ะ” แก้วใสวางการบ้านที่กำลังทำค้างอยู่ไว้บนโต๊ะอย่างไม่สนใจ แล้วรีบวิ่งออกไปพร้อมกับจิงโจ้ทันที

แก้วใสไปเล่นเกมกับจิงโจ้จนค่ำจึงกลับบ้าน เมื่อมาถึงบ้านก็เห็นว่ายายกำลังทำอาหารเย็นอยู่ ยายเห็นแก้วใสก็ร้องทักว่า

“แก้วใสไปไหนมาล่ะลูก แล้วนี่กินข้าวมาหรือยัง”

“หนูไปบ้านเพื่อนมาจะ ยังไม่ได้กินอะไรเลย หิวจนแทบท้องไปหมดแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบไปล้างมือแล้วมากินข้าวกับตายายนะ”

เมื่อกินข้าวเสร็จ ยายก็ถามแก้วใส่ว่า

“วันนี้มีการบ้านไหม” แก้วใสตอบว่า “มีค่ะ” ยายจึงบอกว่า

“ถ้ามีก็รีบทำให้เสร็จเสียแล้วก็เข้านอนเลยนะ พรุ่งนี้จะได้อ่านหนังสือโรงเรียนแต่เช้า”

แก้วใสจึงขอตัวเข้าไปทำการบ้านในห้อง ส่วนตากับยายก็ช่วยกันล้างถ้วยชามและเก็บกวาดทำความสะอาดบ้าน

ขณะที่ตากับยายกำลังทำงานบ้านกันอยู่ แทนที่แก้วใสจะทำการบ้านอย่างที่บอกยายเอาไว้ เธอกลับอ่านหนังสือการ์ตูนที่ขอยืมมาจากจิงโจ้อย่างสนุกสนาน เมื่ออ่านจบแก้วใสก็ง่วงนอน เธอจึงเข้านอนโดยที่ยังไม่ได้ทำการบ้านให้เสร็จ แก้วใสหลับไปได้สักพักก็รู้สึกว่ามีคนมานั่งอยู่ข้างๆ พลังพูดกับเธอว่า

“แก้วใส ตื่นเถอะจ้ะ ฉันจะพาหนูไปดูอะไรสักหน่อย”

เมื่อแก้วใสลืมตาขึ้นก็พบหญิงสาวแสนสวย

คนหนึ่งกำลังจ้องมองเธออยู่ “มาเถอะ” หญิงสาว
คนนั้นเอื้อมมือมาจับมือแก้วใส แล้วพาแก้วใสลอยล่อง
ผ่านหน้าต่างออกไปยังท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว



สักพักทั้งคู่ก็เคลื่อนที่ด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนแก้วใสแทบจะมองไม่เห็นภาพที่อยู่รอบตัว แก้วใสรู้สึกกลัวจึงหลับตาและจับมือหญิงสาวลึกลับไว้แน่น ไม่นานนักแก้วใสก็รู้สึกว่าตัวเองเคลื่อนที่ช้าลงและหยุดนิ่งอยู่กับที่ในที่สุด

“ถึงแล้วละ ลืมตาแล้วมองลงไปใบบ่อนั้นสิ” หญิงสาวบอก

เบื้องหน้าของแก้วใสคือบ่อขนาดใหญ่ที่มีน้ำใสสะอาด แก้วใสมองลงไปใบบ่อน้ำก็เห็นภาพตากับยายกำลังช่วยกันเก็บของเก่าท่ามกลางแสงแดดที่ร้อนจัด ท่าทางของทั้งคู่ดูเหนื่อยล้าจนแก้วใสรู้สึกสงสาร “โอ...หนูไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตากับยายต้องทำงานหนักขนาดนี้” สักพักภาพของตากับยายก็หายไปกลายเป็นภาพของแก้วใสที่กำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นภาพแก้วใสกำลังอ่านหนังสือการ์ตูน แก้วใสเห็นภาพของตัวเองก็รู้สึกผิดละอายใจ หญิงสาวลึกลับที่พาแก้วใสมาพูดขึ้นว่า



“ต่อไป ยังมีสิ่งที่หนูจะต้องดูอีก” ลักพักก็มีภาพตาของแก้วใสไม่สบาย ภาพขยายนอนเฝ้าตาที่โรงพยาบาล ภาพขยายของแก้วใสที่ต้องทำงานอย่างหนักแล้วยังต้องมาดูแลแก้วใสด้วย ภาพขยายของแก้วใสไม่สบาย ภาพแก้วใสต้องอยู่บ้านคนเดียว ในภาพนั้นแก้วใสดูเหงาและว้าเหว่มาก และสุดท้าย เป็นภาพแก้วใสในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า “ฮือๆ ตากับยายของหนูจะต้องตายหรือคะ แล้วหนูจะทำอย่างไรดีคะ”

“ถ้าหากหนูยังมัวแต่เล่นสนุก ไม่รู้จักช่วยงานยาย ไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ ไม่เข้าใจสิ่งที่หนูเห็นก็จะกลายเป็นความจริง แต่ถ้าหนูกลับตัวเสียใหม่ ตากับยายของหนูก็อาจจะไม่เป็นอะไรเอาละ ถึงเวลาที่เราจะต้องกลับกันแล้ว”



แล้วหญิงสาวก็กลับไปพาแก้วใสกลับมายังห้องนอนของเธอ แก้วใสนั่งคิดทบทวนถึงสิ่งที่เธอเห็น เธอรักตากับยายและไม่อยากให้ตากับยายต้องเป็นอะไรไป ดังนั้นแก้วใสจึงสัญญากับตัวเองว่า ต่อไปนี้เธอจะช่วยตากับยายทำงานและจะตั้งใจเรียน

เช้าวันรุ่งขึ้น แก้วใสตื่นแต่เช้าโดยไม่ต้องรอให้ยายปลุกเหมือนทุกครั้ง แก้วใสรีบทำการบ้านที่ค้างอยู่จนเสร็จ แล้วช่วยยายกับตาทำงานบ้าน อาบน้ำแต่งตัวกินข้าว โดยที่ยายไม่ต้องคอยบอกคอยเตือน ยายกับตามองแก้วใสด้วยความประหลาดใจ แก้วใสจึงเข้าไปกอดตากับยายแล้วบอกว่า “ยายจำ ตาจำ แก้วใสขอโทษที่ทำตัวไม่ดี ไม่รู้จักช่วยยายกับตาทำงาน ต่อไปนี้แก้วใสจะปรับปรุงตัวจะ จะตั้งใจเรียนและช่วยยายกับตาทำงาน แก้วใสรักยายกับตานะจ๊ะ”

“ดีแล้วละแก้วใส เห็นหนูคิดได้อย่างนี้ยายก็ดีใจจ้ะ” ยายกับตาลูบศีรษะแก้วใสและยิ้มให้ด้วยความเอ็นดู

นับจากวันนั้น แก้วใสก็ทำตามสัญญาที่ให้ไว้ ยายกับตาต่างก็ชื่นใจ ทั้งสามจึงอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดมา

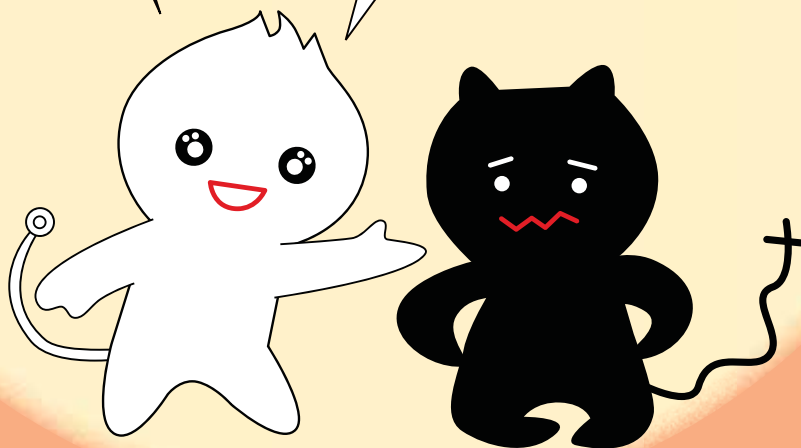
แ่งคิด

สะกิดต่อม(ทำ)ดี

อ้าว ได้งว ทำมั้งหน้าเศร้าล่ะ...

สงสารชีวิตของแก้วใส่นะ

อืม...น่าชื่นชมออกที่เธอกลับตัว
กลับใจ...ฉันมาทำตัวเป็นนกลานที่ดี
และมีความกตัญญูต่อผู้ใหญ่



คำถวายสัตย์ปฏิญาณ

ขอเดชะฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม

ข้าพระพุทธเจ้า

ขอถวายสัตย์ปฏิญาณว่า จะประพฤติปฏิบัติตนเป็นเด็กดี มีคุณธรรม พร้อมมุ่งมั่นเรียนรู้ และปฏิบัติตามหน้าที่ของเด็กอย่างเหมาะสมและเต็มกำลัง เพื่อให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ และเติบโตเป็นพลเมืองดีของสังคมและประเทศชาติต่อไป

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

เรื่องดี ที่อยากบอกเล่า

น้องๆ คนไหนมีเรื่องดีๆ หรือมีประสบการณ์ทำความดีมีคุณธรรม และอยากส่งต่อหรือแบ่งปันความดีให้เพื่อนๆ ได้ฟัง ส่งความประทับใจ มาได้ที่ <http://www.moralcenter.or.th> แล้วเรื่องราวความดีของน้องๆ ก็จะเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนๆ ด้วย

หลังจากเห็นตัวอย่างและข้อคิดในการทำความดีจากนิทานแล้ว น้องๆ อย่าลืมหมั่นทำความดีกันนะคร้าบ จะได้เติบโตเป็นเด็กดี และเป็น ผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า



อย่าลืม... “ทำดี...ไม่ต้องเดี๋ยว”

คณะอนุกรรมการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

- | | |
|--|------------------------|
| ๑. พลอากาศเอกวีรวิท คงศักดิ์ | ประธานอนุกรรมการ |
| ๒. ศาสตราจารย์กิตติคุณสุนน อมรวีวัฒน์ | อนุกรรมการ |
| ๓. นายมังกร กุลวานิช | อนุกรรมการ |
| ๔. นายศิริชัย สาครรัตน์กุล | อนุกรรมการ |
| ๕. ทันตแพทย์กฤษดา เรืองอารีย์รัชต์ | อนุกรรมการ |
| ๖. นายทวีศักดิ์ สุขรัตน์ | อนุกรรมการ |
| ๗. ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
(นางสาวนราทิพย์ พุ่มทรัพย์) | อนุกรรมการและเลขานุการ |
| ๘. นายประกอบ นवलชา | ผู้ช่วยเลขานุการ |

คณะผู้จัดทำ

คณะที่ปรึกษา

พลอากาศเอกวีรวิท คงศักดิ์
รศ.บุญนำ ทานสัมฤทธิ์
นางสาวนราทิพย์ พุ่มทรัพย์

ประธานอนุกรรมการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
ผู้เชี่ยวชาญ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม

คณะกรรมการโครงการ

นางวิไลวรรณ ถิกไทย
นางสาวสุขุมล มลิวัลย์
นายณัฐบรรจง เดชวิริยะชาติ
นายประมวล บุญมา
นางอนุสรณ์ ปัทมะสังข์

ผู้อำนวยการฝ่ายติดตามและประเมิน
ผู้อำนวยการกลุ่มงานยุทธศาสตร์ ๓
เจ้าหน้าที่ระดับสูง ฝ่ายติดตามและประเมิน
เจ้าหน้าที่ระดับกลาง ฝ่ายสารสนเทศและเผยแพร่
เจ้าหน้าที่ระดับกลาง ฝ่ายติดตามและประเมิน

คณะทำงานด้านเนื้อหาและออกแบบรูปเล่ม

ฝ่ายรักลูก พับลิชชิ่ง เซอร์วิส บริษัท รักลูกกรุ๊ป จำกัด

ท่านผู้สนใจสามารถ Download หนังสือเล่มนี้ได้ที่
<http://www.moralcenter.or.th>, <http://dl.moralcenter.or.th>

วัยเด็กเป็นเวลาสำคัญที่สุดที่จะชวนขวายหาความรู้
ความดี ฝึกหัดตัดกายใจให้มีวินัยและมีความสุขจริต
สำหรับนำพาชีวิตให้ก้าวไปสู่ความสุขความเจริญ
และความสำเร็จตามที่พอใจปรารถนา

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

พระบรมราโชวาท สำหรับพระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือ “วันเด็ก” พ.ศ. ๒๕๑๕

